

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 6 rozhodl samosoudkyní Mgr. Eliškou Matyášovou v hlavním líčení konaném dne 29. května 2025 takto:

Obžalovaná

Martina Bednářová

nar. [REDACTED]

je vinna, že

dne 5. 4. 2022 v době výuky hodiny českého jazyka ve třídě 8.A, jako učitelka českého jazyka, na Základní škole a Mateřské škole, Praha 6, Na Dlouhém lánu 43, tedy v době po útoku Ruské federace na Ukrajinu, který byl zahájen dne 24. 2. 2022 a který naplňoval znaky použití síly ve smyslu čl. 2 odst. 4 Charty OSN, před žáky uvedla mj.:

„(...) Čili tadyhle je Rusko a tadyhle už je Ukrajina, tak stejně jako u nás s Německem v pobraníci máme plno Němců, Slovensko má třeba na jihu plno Maďarů, a na Ukrajině právě tady v oblasti Doněcka a Lubaňska bylo plno Rusů. A vznikaly tam takzvané etnické čistky, to znamená, že ti Rusové byli v té oblasti Doněcka a Lubaňska zabíjeni, likvidováni jenom proto, že to byli Rusové. A byli likvidováni opravdu ukrajinskými nacistickými skupinami tak, že se zatloukly dveře do baráků, ten barák se zapálil, stáhl se ti lidé zaživa z kůže, vraždily se děti a tak dále a probíhalo to neustále od roku 2014. Čili Ruské obyvatelstvo bylo v oblasti Doněcka a Lubaňska Ukrajinou, ukrajinskými nacistickými skupinami trvale a stále likvidováno, na což tedy ruský prezident Putin opravdu od toho roku 2014 upozorňoval, že tam dochází k etnickým čistkám, že tam vlastně jeho Rusové jsou zabíjeni, snažil se prostě na toto poukázat, snažil dosadit Evropu k nějakému jednacímu stolu a nebyla jediná schůzka, která by se této tématiky týkala, prostě se to Putinovi nepodařilo. Ta Evropa ho nebrala vážně. (...)“

a dále:

„(...) Čili pak k tomu ještě přišla další věc. Ukrajina v roce 2014 tak zvanou Minskou dohodou slíbila Putinovi a dostala za to 900 miliard dolarů, že nikdy nevstoupí do NATA, a že se vzdá jaderných zbraní. Znovu podotýkám za 900 miliard dolarů, ta dohoda byla sepsána v Minsku. 2016 neměla Ukrajina z těch 900 miliard dolarů ani hrivnu, neměla ani dolar, neměla nic, začala se ucházet o členství do NATA a začala vyrábět nebo začla opět zbrojit, začla jaderně zbrojit a to už se Putinovi nelíbilo. Čili tadyhle v těch oblastech mu likvidovali

Shodu s prvopisem potvrzuje: Zuzana Novotná

obyvatelstvo, Ukrajina zbrojila, Ukrajina se ucházela do NATO, přestože předtím byly sepsány nějaké písemné dohody v tom Minsku a Putin na to opět trvale upozorňoval. Opět žádal Evropu at' se sejde nějaká schůzka, odpovědi na to mu bylo jaderný sklad ve Vrbětčích, odpovědi na to mu byla aféra se Skripalem a vždycky, když se snažil toto jednání nějakým způsobem aktivovat, tak vždycky proti němu něco událo nebo vymyslelo. Takže potom se tedy Ruská vojska sebrala a vpadla na Ukrajinu. Tady máme obniska konfliktu jo? (...)“

následně:

„(...) Čili jak jste říkali, že Rusko se snaží získat Ukrajinu, už by byla jejich, při jejich síle a při množství vojáků, při množství zbraní a tak dále, udělá kobercový nálet a Ukrajina padne během tejdne jo? Čili Rusové se opravdu snažili vyhlásit Doněckou a Luhanskou republiku, aby tam měli samostatnost, aby tam nemohlo být proti těm jejich spoluobčanům nějakým způsobem zasahováno. Je jenom na zvažení, když tvoje rodina bude žít u sousedů někde jo? A budou jí tam ubližovat, budou jí tam masakrovat, půjdeš k těm sousedům nebo nepůjdeš? Jo, já neustále slyším, Rusové vtrbli, Rusové masakrují, Rusové todleto támdleto, jo. Ne! Rusové todleto támdleto nechtějí, Rusové kdyby chtěli tu Ukrajinu připojit a jakýkoliv jiný stát, tak s jejich jaderným nebo vůbec jako zbrojním potenciálem už by to dávno udělali jo? Proto také vlastně ta linie bojová se odehrává neustále jenom na východní Ukrajině. Čili při těch hranicích s Ruskem. (...)“

a také:

„(...) Důležité je sehnat si informace prostě opravdu všude, kde si je sehnat můžu, a ne třeba poslouchat jenom nějaké prostě jednostranné jo? Protože já když řeknu, Novák krade v kerámu, a budu to slyšet tisíckrát, tak pak si budu říkat, tyjo, ten Novák krade v tý sámošce, ale když si seženu nějaké relevantní informace a uvidím si dál než na špičku nosu, tak zjistím že nic není černobílé jo? Že je to prostě všechno trošku jinak, než je to podáváno, než se zdá. (...)“

a

„(...) Když se podíváš na Kyjev. Najdete tam v Kyjevě prachobyčejnou, co jsou kamery z města, jo. Mně včera zrovna, já jsem to teda smazala, sbodou okolností došel obrázek současného Kyjeva. Jako nic se tam neděje, jo. (...)“

tedy

veřejně popírala, zpochybňovala a snažila se ospravedlnit válečné zločiny a zločiny proti míru,

čímž spáchala

přečin popírání, zpochybňování, schvalování a ospravedlňování genocidia podle § 405 tr. zákoníku

a odsuzuje se

Podle § 405 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání **7 (sedmi) měsíců**.

Podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku se výkon trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání **20 (dvaceti) měsíců**.

Podle § 405 tr. zákoníku a § 73 odst. 1 tr. zákoníku se obžalované ukládá trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu zaměstnání a podnikatelské činnosti týkající se pedagogické nebo výchovné činnosti a jiné práce s dětmi na dobu 3 (tří) let.

Podle § 82 odst. 3 tr. zákoníku ve spojení s § 48 odst. 4 písm. b) tr. zákoníku se obžalované ukládá přiměřená povinnost podrobit se vhodnému programu sociálního výcviku spočívajícím v posílení mediální gramotnosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Zuzana Novotná

Odůvodnění:

1. Státní zástupce Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 6 podal dne 26. 4. 2023 na (tehdy) obviněnou Martinu Bednářovou obžalobu pro jednání právně kvalifikované jako přečin popírání, zpochybňování, schvalování a ospravedlňování genocidia podle § 405 tr. zákoníku, kterého se měla obžalovaná dopustit způsobem popsáním ve skutkové větě tohoto rozsudku s tím, že takto popsáný skutkový děj vzal soud na základě dokazování provedeného v hlavním líčení za prokázaný.
2. Na základě dokazování provedeného v hlavním líčení bylo rozsudkem zdejšího soudu sp. zn. 58 T 33/2023 ze dne 22. 6. 2023 rozhodnuto, že obžalovaná se zprošťuje podle § 226 písm. b) tr. řádu obžaloby Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 6 ze dne 26. 4. 2023, sp. zn. 1 ZT 13/2023, neboť v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem. Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 25. 10. 2023, č. j. 44 To 282/2023-456, byl k odvolání státního zástupce zrušen zprošťující rozsudek zdejšího soudu v celém rozsahu a bylo rozhodnuto, že se věc vrací soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí. Odvolací soud vytkl soudu prvního stupně, že se ve svém rozsudku dostatečně nezabýval, zdali byly naplněny všechny znaky subjektivní i objektivní stránky skutkové podstaty žalovaného přečinu. V obnoveném hlavním líčení bylo s ohledem na závazný právní názor odvolacího soudu doplněno dokazování výsledkem obžalované, přehráním originální verze zvukové nahrávky z vyučovací hodiny dne 5. 4. 2022, výsledkem sv. Františka Kroupy a nezl. Jonáše Kroupy a o listinné důkazy. Na základě takto doplněného dokazování rozhodl zdejší soud rozsudkem sp. zn. 58 T 33/2023 ze dne 25. 1. 2024, že se obžalovaná zprošťuje podle § 226 písm. b) tr. řádu obžaloby Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 6 ze dne 26. 4. 2023, sp. zn. 1 ZT 13/2023, neboť v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem. Proti tomuto rozsudku podal státní zástupce odvolání v neprospěch obžalované, které Městský soud v Praze svým usnesením č. j. 44 To 114/2024-546 ze dne 6. 5. 2024 zamítl. Nejvyšší státní zástupce podal proti usnesení Městského soudu v Praze dovolání, o kterém rozhodl Nejvyšší soud usnesením č. j. 3 Tdo 706/2024-581 ze dne 17. 12. 2024, kdy z podnětu dovolání nejvyššího státního zástupce podle § 265k odst. 1 tr. řádu za podmínky uvedené v § 265p odst. 1 tr. řádu zrušil usnesení Městského soudu v Praze ze dne 6. 5. 2024, sp. zn. 44 To 114/2024, a jemu předcházející rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 25. 1. 2024, sp. zn. 58 T 33/2023, přičemž podle § 265l odst. 1 tr. řádu Obvodnímu soudu pro Prahu 6 přikázal, aby věc v potřebném rozsahu projednal a rozhodl znovu, přičemž soudu uložil, aby se v intenzích zrušujícího rozhodnutí předmětnou věcí znovu zabýval a postupoval přitom v souladu s právním názorem, který k tomu zaujal Nejvyšší soud, zejména soudu prvního stupně uložil, aby správně a řádně vyhodnotil, zda výroky pronesené obžalovanou během vyučovací hodiny na základní škole (zejména pak výroky uvedené pod odrážkami jedna až tři skutkové věty) naplňují objektivní stránku přečinu popírání, zpochybňování, schvalování a ospravedlňování genocidia podle § 405 tr. zákoníku, a to ve formě snahy o veřejné ospravedlňování válečných zločinů a zločinů proti míru vztahujících se k ozbrojenému konfliktu na Ukrajině, a pokud ano, zda obviněná svým jednáním naplnila rovněž i subjektivní stránku uvedeného přečinu. Zejména je třeba správně kvalifikovat výroky obžalované a posoudit jejich závažnost ve světle ústavně garantovaných práv, jak jejích, tak druhých osob. Přitom je nutno postupovat v souladu s právem na spravedlivý proces a dodržet základní zásady trestního řízení vč. zásady *in dubio pro reo*.
3. V obnoveném hlavním líčení po zrušení usnesení soudu II. stupně i rozsudku soudu I. stupně bylo tedy dokazování s ohledem na závazný právní názor Nejvyššího soudu doplněno o doplňující výslech obžalované, přičemž **v souladu s § 219 odst. 3 tr. řádu** z důvodu změny obsazení soudu a rovněž z důvodu, že od hlavního líčení uplynula již delší doba, byl **za souhlasu stran přečten podstatný obsah protokolů o hlavních líčeních konaných**

Shodu s prvopisem potvrzuje: Zuzana Novotná

ve věci dne 22. 6. 2023 a dne 25. 1. 2024 vyjma vybraných listinných důkazů, které si obžalovaná vyhradila k opakovanému provedení v obnoveném hlavním líčení.

4. **Obžalovaná Martina Bednářová** v obnoveném hlavním líčení vypověděla, že od posledního hlavního líčení se u ní změnilo to, že manžel je smrtelně nemocný, je v plném invalidním důchodu. Sama nadále pracuje v administrativě v autoservisu. Co se týče majetkové situace, tak jsou finančně závislí na důchodu manžela a jejím příjmu ze zaměstnání. Na transparentním účtu je v tuto chvíli asi 10 až 30 tisíc korun. Peníze z toho účtu využívá na soudní záležitosti. Má vyživovací povinnost k synovi, který je sice již zletilý, ale studuje na střední škole ve třetím ročníku. Jiné trestní řízení není proti její osobě v současnosti vedeno, v mezidobí nebyla za nic odsouzena, psychiatricky se nikdy neléčila, zdravotní stav je v pořádku. Pracovněprávní spor byl ukončen, výpověď je platná, dovolání k Nejvyššímu soudu v této věci nepodávali.
5. K věci dále obžalovaná uvedla, že by ráda nad rámec toho, co uvedla při předchozích hlavních líčeních, poukázala, že věci, o kterých hovořila v třídě jsou již naprosto veřejné, mluví se o nich, hovoří o nich již i prezident USA, rovněž je o nich hovořeno v nejvyšších politických kruzích, tudíž to, co je obžalované v trestním řízení vytýkáno, je naprosto smyšlené, účelové. Posudek PhDr. Šíra, o který se obžaloba opírala, je naprosto skandální, vylhaný, neopírá se o skutečnosti. Z toho důvodu dodala soudu důkazy. PhDr. Šír zpochybňuje to, že řekla, že jednou z příčin ukrajinského konfliktu bylo to, že Ukrajina chtěla vstoupit do NATO, což PhDr. Šír označuje za nepravdu, že to nebylo prokázáno. Ukrajina v srpnu 2014 oficiálně žádá o vstup do NATO, v listopadu prohlásil premiér Jaceňuk, že vstup Ukrajiny do NATO je jejich prioritou. V prosinci 2014 připravoval ukrajinský parlament půdu pro schválení vstupu do NATO, v březnu 2015 proběhla operace Trojzubec a Mořský vánek, kde bylo jednáno o kooperaci ukrajinské armády a složek NATO. Tímto zpochybňuje posudek PhDr. Šíra, který je hlavní bernou mincí obžaloby. V dubnu 2015 na Ukrajinu přijel vojenský konvoj NATO, v červnu 2017 parlament hlasoval pro vstup do NATO jako prioritu, Porošenko žádal Stoltenberga, aby byl zahájen proces přijetí do NATO, únor 2019 byl schválen pozměňovací návrh ústavy a potvrzena zahajovací přístupová jednání NATO. V téže roce NATO udělilo Ukrajině statut partnera se zvýšenou příležitostí, a tak to pokračovalo dál. Další věc bylo to, že v posudku PhDr. Šír uvedl, že věci, o kterých hovořila – o genocidě na východní Ukrajině a o zabíjení a mučení ruskojazyčného obyvatelstva – nebyly zaznamenány v žádných oficiálních zprávách. K tomu proto upozornila na zprávu OSN, Ženeva 20. 11. 2014, před vyhlášením palby přetrvává na východní Ukrajině vážné porušování lidských práv, pokračuje zabíjení civilních obyvatel, zatýkání, mučení, následuje výčet mrtvých a podrobný popis situace. V kamerovém záznamu dokládala svržení bomb. Česká televize uvádí zřejmé nepravdy, protože jediný z dokumentů, který byl odvysílán v České televizi, následně pak na Primě, byl pro veřejné mínění lidí, na bombách byly nápisy „pro děti“. Tyto bomby byly svrženy na obyvatele Doněcka. Jedná se o dokument z roku 2014, přičemž Česká televize a další mainstreamová média vnucovala, že tyto bomby používali Rusové na Ukrajině. V médiích dochází k zaměňování obrázků, jedná se např. o obrázek z moravského vinařství, přičemž bylo lidem vnucováno, že se jedná o autentické obrázky z ukrajinského boje. Dále obrázky z Ameriky po povodních z roku 2015 byly rovněž použity jako manipulace diváků. Média manipulují s lidmi. O Buče a Mariupolu ve škole vůbec nehovořila, nicméně Buča je stále nevyšetřená. Poté, co Buču opustili ruští vojáci, tak starosta Buči poděkoval Ruské federaci za organizovaný a slušný odchod. Až tři dny poté se najednou objevila zpráva o masakru v Buči, kdy na ulicích jsou poházena mrtvá těla, čehož si samozřejmě starosta města před tím nevšiml, když děkoval za spořádaný odchod z města. Buča má cca 50 000 obyvatel, je jen o trochu větší než Rakovník. Tuto informaci čerpala ze Seznamu, čili mainstreamu. Takové články vychází na Novinkách a Seznamu průběžně. Přičemž když Lavrov žádal o dodání jmen mrtvých, tak i přesto, že žádal přes mezinárodní instituce, je do dnešního dne neobdržel. V Mariupolu naopak situace již

Shodu s prvopisem potvrzuje: Zuzana Novotná

prošetřena byla. Nám je tedy předkládáno, že byla vybombardována dětská nemocnice, ale zapoměli již říct, že nemocnice byla tři dny před tím vystěhována a že se v té nemocnici schovával fašistický pluk Azov. Tímto způsobem obžaloba manipuluje s fakty, nicméně ani jedna z těchto informací v hodině nepadla. Informace čerpala z mainstreamového Seznamu. Nemohli již jinak než informace zveřejnit, protože o tom psali ve francouzských novinách, německém Spieglu, v Anglii. Bitva o Kyjev se nikdy neodehrála, ale Wikipedia uvádí, že se odehrála od 25. 2. 2022 do 31. 3. 2022, čili do Kyjeva nikdy ruská armáda nedošla. Vojáci byli zastaveni u Hostomelu, což je 60 km od Kyjeva. Když započala istanbulská jednání, tak vojska Ruské federace jako přátelský, vstřícný krok opustila Hostomel a stáhla se zpět. Nám je přitom podáváno, že ruští vojáci byli v bitvě o Kyjev vyhnáni, to jsou ale jen demagogické pokusy přesvědčit čtenáře a posluchače o tom, jak to bylo. O důvodech, proč začala invaze Ruské federace na Ukrajinu již hovořila v dřívějších výsleších a trvá na nich. Důvody jsou známé a jsou zpracovány v nejrůznějším světovém tisku. Fašistický pluk Azov v nemocnici v Mariupolu používal suterén jako skrýš, již dávno to jako nemocnice nefungovalo. Azov vyznává nacistickou ideologii, čili je fašistický. K tomu je mraky materiálů, hákové kříže, nacistické symboly. Zdroje jsou úplně všude. Příslušníci pluku Azov si libují ve fašistických symbolech, v nacistických tetováních, hákových křížích. K tomu dodala materiál. Na Ukrajině v podstatě od roku 2014, kdy se prezidentského křesla ujal Porošenko, bujely fašistické tendence, vč. fašistických pochodů, velebení Bandery, Šuchevyče a dalších představitelů fašismu. Tyto informace má z mnoha zdrojů – Seznam, ukrajinský tisk, ruský tisk, světový tisk, videa natočená italskou televizí, francouzskou televizí, jsou toho mraky. Ukrajinský, ruský tisk vyhledává přes internet, čerpá z francouzských i německých webů. Čerpá i z německého tisku, který odebírají v práci, rovněž také z anglického. Je informována neustále. Ovládá ruštinu, francouzštinu a také němčinu.

6. K dotazu, zdali je obžalované známo, jak funguje Wikipedie, když na ni odkazovala, obžalovaná uvedla, že funguje na základě příspěvků uživatelů. Po dětech, které učila ve škole, málokdy chtěla, aby pracovaly s Wikipedií právě z důvodu, že ví, že si tam může psát v podstatě kdo chce, co chce. Nechtěla, aby děti Wikipedii používaly, chtěla, aby měly širší rozhled.
7. Na svém tvrzení, že se v Kyjevě nic neděje, stále trvá. V dané době byly do Kyjeva posilovány autobusové spoje, dokonce sám pan státní zástupce se tam mohl dojet podívat, v tu dobu to nebyl žádný problém. Kyjev fungoval jako zcela normální město, v běžném režimu, provozu. Velmi těžko se dokazuje, že se v Kyjevě nic neděje, ale dosud neslyšela žádný důkaz z druhé strany, že by se v Kyjevě něco dělo, kromě odkazů na Ukrajinskou pravdu, která ale byla 100% placena americkou neziskovou organizací USAID. Jako důkaz o bojích sloužila fotografie jednoho rozbořeného paneláku na předměstí Kyjeva, ale pokud děti hovořily o tom, že v Kyjevě hoří nebo že je Kyjev v troskách, tak je věcí obžaloby, aby něco takového dokázala. Pokud se něco neděje, je schopna to dokázat pouze z web kamer a pouze z běžného provozu města, ale obžaloba se opírá pouze o ukrajinský tisk. Obžaloba dosud nedokázala, že by se v Kyjevě něco dělo. Sama v Kyjevě nebyla, ale má videozáznamy lidí, kteří tam v té době byli. Současně uvolňovali ze školy mnoho žáků-Ukrajinců, kteří do Kyjeva jeli na Velikonoce, což koresponduje s dobou, kdy hovořila o situaci v Kyjevě. Pokud by se tam skutečně něco dělo, nepředpokládá, že by tam jezdily děti, že by se tam posilovaly spoje za účelem, aby do válečné vřavy jelo více lidí nechat si ustrélit hlavu, jak je zde lidem prezentováno a vnucováno. Hodina, která je předmětem obžaloby, proběhla chvíli před Velikonocemi, a právě na Velikonoce ze ZŠ Na Dlouhém lánu odjíždělo mnoho žáků přímo do Kyjeva, za příbuznými, jedna holčička odjela dokončit klavírní čtyřměsíční cyklus. Tyto skutečnosti naprosto popírají tvrzení obžaloby. Do Kyjeva jezdily vládní delegace, stály se tam fronty na známky s motivem Hadího ostrova, restaurace fungovaly. Vycházelo plno materiálů o tom, že město žilo normálním životem. Děti si představovaly, Kyjev hoří, jako když Nero zapálil Řím. Ukrajinské děti se jí

svěřovaly, že jedou do Kyjeva, současně to zaslechla i ve sborovně ve škole. Také je třeba se podívat na obrázky současného Kyjeva, takto nevypadá město, které bylo spálené na troud. Kyjev je normální, žijící, fungující město. Rozbořený panelák v Kyjevě byl až na jeho předměstí. Současně to, že je rozbořen jeden panelák, neznamena, že Kyjev hoří. Nadto Ukrajinci rádi umisťují sestřelovače dronů do objektů školek, škol, do sídlištní zástavby atd. Ve zmíněném paneláku bylo shořelé sedmé patro, je otázkou, zdali tam vlétl nějaký dron, zdali si to Ukrajinci v rámci obrany sestřelili sami, těžko říci. Otázkou je také to, zdali panelák nebyl zlikvidován v rámci kyjevské ofenzívy. K dotazu, proč by si Ukrajinci panelák sestřelili sami, když se tam nic nedělo, uvedla, že v Kyjevě se nic nedělo, bylo cíleno na strategické podniky, tedy ne na civilisty, jak je předkládáno. Ukrajinci ale sestřelovali z obydlené zástavby. Na dotaz, kdo nebo co by bylo cílem Ukrajinců, když se tam dle ní nic nedělo, uvedla, že je možné, že drony. Na dotaz, či drony to byly, uvedla, že když hovoříme, že se tam nic nedělo, je možné připustit, že došlo k rozboření jednoho paneláku. Ale Kyjev stojí, normálně žije, v Kyjevě se nic neděje, ohledně paneláku není známo, kdo jej rozbořil a proč.

8. Zpětně nemá jiný pohled na to, co říkala. V hodině se věnovala příčinám konfliktu na Ukrajině, všem se zdálo, že válka vypukla 24. 2. 2022 a před tím nic neexistovalo, ale přitom tam byla celá řada příčin. Děti si je zasloužily vědět, protože pokud jsou tisk a weby mazány, není zprostředkována příčina, následek, tak je třeba děti nasměrovat, aby věděly, jak to bylo, co se dělo, že Rusko vystoupilo proti vstupu Ukrajiny do NATO. Již když se rozpadl Sovětský svaz v 90. letech, tak bylo Rusku ústně přislíbeno, že NATO nebude expandovat na východ. Gorbačov prohlásil, že expanze NATO je nepřijatelná. Během posledních 20 let se ale NATO přes Pobaltí dostalo až k těsným hranicím s Ruskou federací, Ukrajina je tak poslední kousíček. Sovětský svaz se rozpadl mírově za určitých podmínek. Rozpad Sovětského svazu souvisí s událostmi v roce 2022 tak, že Ukrajina nedodržela své závazky. Rusko upozorňovalo, že nechce být sevřeno. Rusko se snažilo stát členem NATO, ale nebylo s ním zacházeno tak, jak mělo. Mnohokrát na to prezident Putin upozorňoval, že nedopustí, aby byla Ruská federace obklopena nepřátelskými státy. Tyto informace čerpala z Der Spiegelu a současně teď z otevřených amerických státních archivů, které zpřístupnil Donald Trump. Informace jsou mazány, weby jsou mazány. Informace z roku 2014, kdy konflikt začal genocidou ruskojazyčného obyvatelstva, nenajdete – zmizely z archivů i z webů, tisk je nedostupný. Čili již není třeba dodávat jakékoliv další důkazy. Informace odporující skutečnosti jsou podsouvány mainstream médií. Například Seznam přebírá informace z ulhané Ukrajinské pravdy, informací z druhé strany se nedopátráme. Ukrajinská pravda byla z 90 nebo 100 % placena americkou neziskovou organizací, to již také vyšlo najevo. Děje se tak na popud vlády, protože dle naší současné vlády musí být na Rusy pohlíženo jako na naprosté nepřátele, to se táhne již od 90. let. Neustále je nám vnucováno, že Rusko je nepřátelský stát. Neustále je opakováno, že za drahé energie, drahý plyn, 30% inflaci může vedle Babiše Ukrajina, tedy Rusko a Putin. Oni potřebují lidi odpoutat od své neschopnosti, od toho, kam dostali státní rozpočet, ekonomiku. Je to jen zástupný důvod. V rámci solidarity pak obyvatelé lépe snáší drahé energie, inflaci apod., za což může údajně Putin. V ostatních státech je svoboda slova daleko větší než v ČR, protože tam informace, které dětem říkala, jsou naprosto běžně dostupné v tisku. V ostatních státech funguje jak mainstream, tak také alternativa. V Česku je ale alternativa zadupávána do země, je vyhrožováno, jsou vznášena obvinění. V EU je svoboda slova dostupnější.
9. Zdali je Ukrajina z hlediska mezinárodního práva suverénním státem, jí není známo. Zdali byly mezinárodně uznány hranice Ukrajiny, si není jistá, možná, že nebyly. Pokud by ale Ukrajina byla suverénní stát s ústavou, tak by uznala referendum, které proběhlo na Krymu, kde 98 % ruského obyvatelstva hlasovalo pro osamostatnění.

10. S ohledem na doložené důkazy, není možné hovořit o tom, že to, co říkala dětem, jsou lži. Jsou to věci, které se staly, jsou to fakta. K další hodině se již nedostala, protože takto se ukončují pracovní poměry s pedagogickými pracovníky, že když se nelíbí, co řekli, tak už další hodinu nechodí. To je v demokratickém státě hodně přes čáru. Vždy po dětech chtěla, aby si ověřovaly, zaznělo to i od svědka, dlouze o tom debatovali, směřovalo to k tomu, aby se doptávaly. Nemůžou být vystaveni jednomu názoru, jednomu proudu, jednomu směru a jako ovce tupě vstřebávat.
11. V prvním hlavním líčení konaném ve věci dne 22. 6. 2023, z něhož byl protokol při hlavním líčení dne 29. 5. 2025 v souladu s § 219 odst. 3 tr. řádu za souhlasu stran přečten, obžalovaná popřela, že by se dopustila jednání, které je jí obžalobou kladeno za vinu s tím, že obžaloba staví na jediném důkazu, jenž byl pořízen nezákonně, a to na základě nahrávky, jež byla zmanipulována, prostrhávána a podána tak, aby ji co nejvíce poškodila. Hodina českého jazyka se týkala mediální gramotnosti, a to vztahem mezi rozporem v tom, co píší média, a skutečností, přičemž vycházela ze školního vzdělávacího plánu. Jedná se o látku osmého ročníku, zařazenou ve školním vzdělávacím programu. Žákům uvedla, z jakého důvodu zvolila tuto problematiku, a to proto, že se jednalo o téma aktuální, jež polarizovalo společnost, a všichni se s ním dennodenně setkávali. V den, kdy proběhla hodina, byl kantorům rozeslán pokyn z Ministerstva školství, ať se podělí o svoje názory a pocity ohledně konfliktu na Ukrajině, necht' se baví se staršími dětmi o všem, co v médiích vidí a slyší, necht' se vyvarují škodlivých stereotypů a generalizací, ať už jsou pocity ohledně Ruska a Putina jakékoliv. Její soukromé názory tedy byly vítány a neví, proč se toto obrací proti ní. Navíc žákům při hodině sdělila, že vše, co jim řekne v následujících hodinách, si půjdou ověřit do počítačové učebny, kterou si dopředu již rezervovala. I když hodinu takto uvedla, tak záznam úvodu na nahrávce chybí a nahrávka začíná až v okamžiku, kdy hovořila o rozpadu Sovětského svazu. Děti se údajně cítily ohroženy, nevěděly, jak se bránit, a měly strach, proto začaly nahrávat. Obžalovaná neví, co je zneklidnilo na tom, že člověk začne hovořit o tom, že se v roce 1991 rozpadl Sovětský svaz na 15 republik a v tomto okamžiku začal konflikt vznikat, čili se zde nabízí domněnka, že hodina byla nahrávána od samého začátku, ale úvod byl smazán, neboť nezapadal do konceptu, jak kriminalizovat kantora. Dle obžaloby se mělo jednat o indoktrinaci dětí, nikoliv o debatu či diskusi, nicméně na předložené nahrávce je pouze prvních pět minut vstup obžalované do problematiky médií a od šesté minuty je zde zachycena otevřená debata a diskuse, tj. nejednalo se o žádnou indoktrinaci nebo přesvědčování, neboť od šesté minuty mluvily výhradně děti, byla to spontánní nevázaná debata. Tvrzení o dogmatickém imperativním přesvědčovacím vedení hodiny je zcela nesmyslné a nezakládá se na pravdě. Hodina se týkala mediální gramotnosti, rozporu mediálního sdělení a reality, což je ve školním vzdělávacím programu průřezovým tématem, přičemž tato látka je explicitně učivem osmého ročníku, tj. nikoliv učivem devátého ročníku. Pan Kroupa při výslechu uvedl, že nahrávkou manipuloval a upravil ji. Z této nahrávky vznikly dva posudky, a to z Katedry sociálních věd FF, kde z audionahrávky dokázali vyvodit řeč těla a gestikulaci obžalované, druhý posudek byl z Katedry slovanských studií od PhDr. Šíra. Záměr hodiny slohu byl zřejmý, neboť hodina měla název „Rozpor mezi mediálním sdělením a realitou“. Toto téma je kontroverzní, diskutované a šlo na něm krásně ukázat, předestřít prvek rozporu toho, co píšou média z druhé strany. V souladu s pokynem a vyhláškou Ministerstva školství ČR bylo také pohovořit k dětem o té situaci na Ukrajině a ukázat jim, že nic není černobílé. Dát jim najevo, že jejich názory budou respektovány, a přestože existuje polarizace názoru v tomto státě, že nebudou za žádný názor stíhány, perzekuovány, že mohou říct cokoli. Pak to mělo ještě třetí aspekt, a to že o té situaci na Ukrajině se z médií nedozvídaly nic, vypadalo to, jako by Ukrajina spadla z nebe dne 24. 2. 2022 a předtím nebylo nic, černá díra. Chtěla dětem dovést historické souvislosti a že každá příčina má svůj následek, tj. že tomuto konfliktu něco předcházelo, to nebylo dostupné. Cílem bylo, aby si děti zjistily, proč ten konflikt vypukl. Součástí slohové hodiny je i zapojení

historického exkurzu do hloubky v rámci tématu. Součástí slohové stylistické hodiny je mediální výchova, porozumění textu a čtení mezi řádky. Obžalovaná toto s dětmi probírá každý rok na aktuální téma. Je to vyložene explicitně dáno, jednak rámcovým programem Ministerstva školství, jednak je to zapracováno ve školním vzdělávacím programu. Předkládala různé zdroje, ze kterých čerpala a čerpá informace, různé prameny, dětem předkládala například mapu válečných ohnisek, která pocházela z Amerického institutu pro výzkum války, čerpala také z portálu Seznam.cz. Chtěla pracovat i s videonahrávkou co měla, o té hodině se jí nepodařilo ale nahrávku najít. Pracovala tedy se širokými mediálními zdroji. Videonahrávku chtěla promítat na interaktivní tabuli. Výroky, jež jsou součástí skutkové věty obžaloby pod všemi odrážkami, pronesla. Tyto nicméně byly ozvučeny jinak, byl tam zesílen její hlas. Obžalovaná nedokáže s odstupem roku a čtvrt posoudit, zda byl upraven obsah, ale obsah výroků odpovídá tomu, co řekla. Cílem výroku pod odrážkou jedna bylo vysvětlení toho, co předcházelo vojenskému konfliktu. Informace čerpala z historických nahrávek a článků, které soudu dodávala jako důkaz. Tyto zdroje pak ve svém výsledku podrobně specifikovala a uvedla, že zpracovala své zdroje informací pro každý výrok obžaloby. Pokud jde o její postup při ověřování informací a zdrojů, tak podstatná část těch zdrojů byla z videozáznamů z konferencí, byly to autentické záznamy, přepisy videozáznamů. Vzhledem k tomu, že se jednalo o zdroje od organizací jako Amnesty International, Rada OSN, francouzská OFPRA apod., tj. mezinárodních organizací, tak to člověk bere jako věc hotovou. K dotazu, zda čerpala informace rovněž z domény „Protiproud“, uvedla, že čerpá informace opravdu odevšud, aby měla přehled zprava, zleva, aby si dokázala vytvořit nějaký střed, názor, aby se mohla vyjádřit. K tomu stejnému vede i děti, ať čerpají z více zdrojů, vyhodnotí si to, srovnají, udělají názor. K dotazu, zda dětem doporučila v té hodině i jiné informační zdroje, uvedla, že dětem sdělila, že si vše půjdou příští hodinu ověřit do počítačové učebny, měla to uvedené v plánu na příští hodinu, když předmětná hodina byl úvod k problematice. Vždy měla jednu hodinu úvod, povídání a potom si chodili zdroje ověřovat. Když má hodnotit nyní svoje výroky, nemá za to, že v nich byly i zavádějící informace. Naopak si myslí, že s postupem času se všechny výroky, které přednesla, ukázaly být pravdivé. K ozbrojenému pádu Ruské federace na území Ukrajiny se v hodině vyjadřovala pouze z hlediska síly zbraní, bojových možností, zbrojního vybavení jednotlivých stran. Od počátku konfliktu sledovala mainstreamová média, neboť sleduje všechno. Měla informace týkající se konkrétních událostí v rámci prvních týdnů konfliktu, z nichž v hodině vycházela. K dotazu, zda jí byly známy indicie, ze kterých bylo možné dovodit, že na Ukrajině dochází v rámci konfliktu k porušování mezinárodních práv, uvedla, že tyto informace nijak nehodnotila, neboť rovněž měla informace, že docházelo k porušování práv již od roku 2014. Pokud jde o informace o průběhu od počátku konfliktu na Ukrajině, tak věděla, že Rada bezpečnosti schválila, že na Ukrajině nedochází ke genocidě, respektive uvedený konflikt nenazvala genocidou. Uvedené informace měla i v okamžiku proslovu. Má povědomí o tom, co znamenají výrazy jako „válečný zločin“, ale pouze obyčejné lidské, nikoliv právní. Toto povědomí se nijak nezměnilo. V okamžiku proslovu události v Buči či Mariupolu zaznamenala, ale jelikož je všechno podáváno jednostranně, nemůže toto hodnotit, neboť to není podáno z druhé strany. O těchto informacích se však před dětmi vůbec nezmiňovala, informace totiž nebyly relevantní, neboť to byly pouze jednostranné informace. Pokud jde o výrok „vše je jinak, než se zdá“, tímto měla na mysli to, že veřejnost vše slyší jen z jedné strany, jsou jí upřeny informace z druhé strany, vše bylo podáváno jednostranně. Řada informací poskytnutých médiu se záhy ukázala jako lživá, například mrtví námořníci na Hadím ostrově, o tomto v okamžiku proslovu již věděla. Zejména věděla, že veřejnost v České republice byla velice dlouho informována o ukrajinských vojácích zastřelených na Hadím ostrově. V zahraničních médiích to takto popisováno přitom již nebylo, následně se ukázalo, že je to informace mylná. Myslí, že těchto informací byla celá řada. Pokud jde o výrok „jako nic se tam neděje“ (*pozn. soudu myšleno v Kyjevě*), tak má zdokumentované a tehdy uvedené měla rovněž, od Amerického institutu pro výzkum války, že zhruba od 2. či 3. 4. 2022 byl celý Kyjev

pod kontrolou ukrajinské armády, ruští vojáci už tam nikde nebyli. Má mapu Kyjeva, kde je to zaznamenáno, dále obrázky z kamer, videozáznam, který později našla, od Slovenky, která den předtím projížděla Kyjevem. Má fotografie, které ukazují Kyjev, a informace o tom, že byly posilovány spoje do Kyjeva, protože tam děti a uprchlíci odjížděli během prázdnin. Má pocit, že pokud by byl Kyjev ohrožen válkou, tak by tam hromadně neodjížděli školáci trávit Velikonoce. Tento výrok pronesla v reakci na sdělení dětí, že slyšely, že Kyjev hoří, na což jim zcela bezprostředně odpověděla, že se tam nic neděje, že má video, které jim ukáže. Měla tím na mysli současnou situaci ke dni promluvy. Děti se obávaly, že Kyjev lehne popelem, že hoří, tak jim řekla, že se tam nic neděje, tedy současnou situaci, což chtěla zdokumentovat videonahrávkou. Informace o úmrtí civilních obyvatel Kyjeva a o poškození civilního majetku v té době ještě k dispozici neměla. V Kyjevě došlo od počátku konfliktu do předmětného dne k těmto újmám, v Kyjevě byly nějaké boje, byl obklíčen. Uvedený výrok ale uvedla jako odpověď na otázku, že Kyjev hoří, jednalo se o reakci na současný den. Mluvila v přítomném čase, byla dětem ochotná ukázat důkaz.

12. Není si vědoma žádných motivů či důvodů, proč by na ni děti měly vytvářet kompromitující materiály, pokud uváděla, že nahrávka byla vytvořena s úmyslem ji zničit, tak proto, že tato byla vytvořena člověkem, který chodil škemrat o lepší známky a možná, že vize lepší známky byla motivací. Na nahrávce je její hlas, ale je pozměněn. Například v určitých pasážích zní velmi imperativně, modulace hlasu je jiná. Posudek hovoří o tom, že na děti zvyšovala hlas, tak to není pravda, na děti nikdy hlas nezvyšovala, možná jen tehdy, když přebíhaly ulici na červenou. Pokud je dotazována, zda to, co uvedla a je předmětem obžaloby, jsou její názory, tak nikoli, to jsou fakta, nikoliv její názory, snad bude mít možnost tato fakta doložit. Se závěry Úřadu vysokého komisaře OSN pro lidská práva pro uprchlíky, zvláštní monitorovací misí na Ukrajině, Amnesty International, Human Rights Watch k etnickým čistkám a mučením se seznámila, ale k tomuto uvádí, že k etnickým čistkám docházelo, státní zástupce má velmi špatné informace. Pokud jde o konflikt v Oděse, bylo jí známo, že Oděsa byla po anexi Krymu, ale to je věc na historickou debatu. Krymské referendum proběhlo v roce 2014 v souladu s ukrajinskou ústavou, to je neměnná věc. Pokud v nahrávce zmiňovala, že Ukrajina v rámci Minských dohod měla dostat 900 miliard dolarů za to, že nevstoupí do NATO, tak uvádí, že se nejednalo o Minské dohody, ale o Budapešťské memorandum z roku 1994, šlo o přeroknutí, není historik. Došlo k záměně názvu paktu. Pokud je dotazována, zda jí bylo známo, že v tomto memorandu se jednalo pouze o jaderné odzbrojení Ukrajiny, nikoliv o vstupu do NATO a ani se nejednalo o 900 miliardách, tak uvádí, že jí je známo, že došlo k finanční satisfakci, kdy Ukrajina byla odškodněna finanční částkou za to, že se vzdá jaderných zbraní. Uvedené má rozpracováno z ověřené diplomové práce ukrajinské studentky Masarykovy univerzity týkající se tématu jaderného odzbrojení Ukrajiny. V této práci je mimo jiné uvedeno, že USA měly předat kompenzačně Ukrajině částku 900 milionů dolarů, zřejmě však omylem mluvila o miliardách. Dále mělo být Ukrajině poskytnuto 350 milionů dolarů na provedení ekonomických transformací, 100 milionů dolarů na nákup potravin a ropy, 100 milionů dolarů na provedení programu privatizace a dne 31. 3. 1995 ministr obrany USA prohlásil, že Ukrajině dodatečně poskytuje ještě dalších 185 milionů dolarů už asignovaných na demontáž jaderných střel v roce 1995. Výměnou za odevzdání jaderných náloží se Ruská federace zavázala dodat Ukrajině 100 tun palivových prvků pro jaderné reaktory a celkovou finanční hodnotu ve výši zhruba 1 miliardy dolarů. Moskva rovněž souhlasila s anulováním části dluhu ve výši 500 milionů dolarů za ropu a plyn. Pokud je dotazována, z jakého důvodu závěry týkající se Budapešťského memoranda z roku 1994 dávala do souvislosti s rokem 2016, tak uvedla, že historie toho konfliktu zasahuje hluboko do minulosti a jaderné odzbrojení a případný vstup Ukrajiny do NATO byl jedním z důvodů, proč k celému konfliktu došlo. Byla si vědoma, že Budapešťské memorandum proběhlo v letech 1994-1995, ale od toho roku se táhnou, prolínají ty příčinné události, které vyvrcholily nyní v roce 2022. Byla to jedna a tatáž problematika. Stále

se to týká toho, jestli Ukrajina bude směřovat na západ a připojí se k NATO nebo jestli se bude orientovat na východ. To jaderné odzbrojení bylo součástí smlouvy, že Ukrajina se zřekne členství v NATO a součástí toho, proč došlo nyní k ozbrojenému konfliktu. Ten odstup let podstatný není, vařilo se to od těch devadesátých let, respektive od zániku železné opony. K dotazu, kolik hodin celkem se mělo věnovat uvedenému tématu, sdělila, že by to vyplynulo, minimálně jedna, která se tomu věnovala, plus jedna další v počítačové učebně, což už bylo zaznamenáno v soupisu, že si uvedenou učebnu za touto tematikou rezervovala. Možná, že by uvedenému tématu ještě další hodiny věnovali. Odezvu žáků na svůj přednes vnímala tak, že to byla naprosto volná diskuse bez zábran, děti mnohdy spontánně reagovaly, hovořily, vyjadřovaly se, ptaly se. Nevnímal to ani pro sebe, ani pro ně nějak úkorně. Měla svoji představu v době proslovu, jakým způsobem se konflikt mezi Ruskem a Ukrajinou vyvíjí, kdy si byla vědoma nějakého poměru sil. Dětem říkala, jak to bylo prezentováno z ruské strany, že konflikt se vztahuje jen ke dvěma republikám, tj. k Doněcku a Luhansku, což bylo jádrem problému. Ruské útoky na Kyjev dle jejího názoru probíhaly proto, že Kyjev je hlavní město, bylo potřeba uznat autonomii, samostatnost těch dvou republik, podepsat nějaké smlouvy, aby vznikla dohoda mezi Ruskem a Ukrajinou. Má i zaznamenané, že tam skutečně došlo k dohodě, že Ukrajinci podepsali dohodu o neutralitě. V předmětné době si to vysvětlovala tak, že bude potřeba provést nějaké jednání. A pokud jde o letecké útoky na celém území Ukrajiny, tak její vysvětlení je to, že v rámci celé Ukrajiny byly zbrojní sklady, ale to je pro rozbor armádního specialisty. Její názor je, že ty útoky se odehrávaly převážně na východě a pokud se něco dělo v kyjevské oblasti, bylo to spjato s tím, že je to hlavní město a že tam měli Rusové v úmyslu dobrat se nějakých jednání. Pokud se hovořilo o tom, že v Kyjevě bylo bombardováno nákupní středisko, nejednalo se skutečně o nákupní středisko, ale o sklad zbraní. Video trvá 18 minut, vyučovací hodina 45 minut. Součástí pokynu Ministerstva školství nebyly žádné odkazy na prameny, které má učitel v případě kontroverze použít, byl pouze pokyn, že se má hovořit před dětmi otevřeně o Ukrajině. Kdyby věděla, že hodinu bude soudně obhajovat, připravila by si ji excelentně. Když mluvila o jaderném skladu ve Vrbětčích, měla na mysli sklad zbrojního arzenálu.

13. V hlavním líčení dne 25. 1. 2024, z něhož byl protokol při hlavním líčení dne 29. 5. 2025 v souladu s § 219 odst. 3 tr. řádu za souhlasu stran přečten, obžalovaná vypověděla, že pokud jde o sv. Františka Kroupu, jeho antipatie vůči obžalované pochází z období distanční výuky, tj. předcházely pořízení nahrávky. Nahrávka, kterou měl k dispozici civilní soud, se liší od nahrávky, která byla dosud přehrávána v rámci trestního řízení. V současné době je zaměstnána jako administrativní pracovník ve firmě zabývající se servisem automobilů, a to od srpna 2023 na pracovní smlouvu. Její osobní poměry se nijak nezměnily, pouze manžel obžalované je v dlouhodobé pracovní neschopnosti, jež pravděpodobně vyústí v invalidní důchod. Pokud jde o civilní řízení týkající se neplatnosti výpovědi z jejího pracovního poměru, bude podávat další opravný prostředek, rozsudek v té věci dosud nedostala. Na dotaz, co přesně se v hodině českého jazyka dělo předtím, než začíná nahrávka, a jak byla tato hodina koncipována, co bylo jejím obsahem, uvedla, že hodina proběhla zcela standardně, kdy přišla do třídy, zapsala žáky, sdělila dětem téma hodiny a pak začala pracovat. Dětem řekla, že cílem slohové hodiny je práce s mediálními informacemi a jak média působí na čtenáře, a že si budou dohledávat, jak média ovlivňují běžné smýšlení lidí. Pak jim řekla, že vzhledem k tomu, že nejdiskutovanější téma, které je v současné době nejvíce ovlivňuje a je dostupné, je rusko-ukrajinská válka, tak na tomto tématu se dá dobře ukázat cíl hodiny. Výklad před počátkem nahrávky žádný neproběhl, pouze úvod do hodiny, kdy dětem řekla, že jim sdělí nějaké informace, poté ony zase jí, že si ukážou, jak média vnímají, jak to na ně působí, a že si to příští hodinu půjdou ověřit do počítačové učebny, co se k té problematice dá nalézt, kdy v médiích se obtížně nalézá něco, co předcházelo 24. 2. 2022, tedy že se pokusí nalézt společně něco z historie Ukrajiny, na čemž se dá hezky ukázat práce médií. Nahrávka nekončila s koncem

vyučovací hodiny, tato končila v okamžiku, kdy se obžalovaná ptala jedné holčičky, na které viděla, že nesouhlasí, zda k tomu chce promluvit. Potom hodina ještě pokračovala dál, ale jen chvilinku, asi 10 minut, o tématu již však nemluvili, řešili čtenářské deníky, které děti měly mít odevzdány na konci měsíce. Některé děti to neměly, řešila tedy tyto technické věci k literatuře. Po ukončení nahrávky tedy pokračovala v jiném tématu, tj. pokud hodina po nahrávce trvala 10 minut a nahrávka 18 minut, tedy před začátkem měla trvat 17 minut, tak cca z toho 10 minut mohla trvat diskuse o čtenářských denících a 17 minut před nahrávkou se děly běžné organizační věci. Má za to, že nahrávka v délce 18 minut je sestříhaná, neboť si uvědomila, že řadu věcí, které v hodině byly řečeny, v nahrávce nejsou. Pokud jde o část hodiny pokryté nahrávkou, jež není autentická, tak ta dle ní prostě trvala déle. Historická exkurze nezapočala s nahrávkou, předtím děti informovala o těch médiích. Zahájit hodinu není otázka tří minut, kdy je nutné říct, s čím budou pracovat, čeho chtějí docílit. Ten úvod hodiny byl o médiích, jak pracují, možná byl klidně desetiminutový plus zapsání do třídnice a organizační věci, časově to vychází. V předmětném období byla ve třídě žákyně pocházející ze západní Ukrajiny, která v Čechách již nějakou dobu žila, uměla dobře česky, nebyla válečná uprchlice. Její matka v ČR dlouhodobě pracovala, dívka tu byla s ní a se svojí sestrou. Tato žákyně, když obžalovanou vyhodili ze školy, byla první, kdo se šel zeptat ředitelky, kdy se vrátí, protože se jí stýská a mrzí ji, že je pryč. Sestra této žákyně v předmětné době odjížděla do Kyjeva na čtyři měsíce si dodělat klavírní cyklus. Uvedená žákyně ve školním roce 2021/2022 nastoupila v průběhu školního roku, ale neví přesně kdy. Obžalované není známo, že by v ČR navštěvovala jinou základní školu, v češtině však patřila k nejlepším, byla velmi svědomitá, měla od ní nejlepší známky, tj. předpokládá, že tedy nějakou školou zde prošla, protože zvládala českou gramatiku, pracovala srovnatelně s českými dětmi. Do tématu hodiny se nezapojovala, seděla v první lavici, neříkala nic. K dotazu, zda v okamžiku pronesení svých výroků si všimla, jak žáci reagovali na tento její proslov a jak reagovala tato žačka, uvedla, že tato žačka nereagovala, koukala na ni a usmívala se. Ostatní žáci měli spontánní debatu, hovořili, mluvili, souhlasili i nesouhlasili. V rámci úvodu hodiny vznikla otevřená debata, která nebyla nijak korigovaná. Ty děti se vyjadřovaly ke všemu, co chtěly, aniž by je nijak usměrňovala. Snažila se jim odpovědět na jejich otázky. K dotazu, zda bylo běžné, že součástí hodiny byla taková debata, uvedla, že pokud měli hodinu literární, vždy tam byla debata, vždy se opírali o věci, které si četli a děti se ptala na názory. To vyplývá i z nahrávky, že se nejedná o nic ojedinělého, neboť děti byly zvyklé spontánně reagovat. Nebyla možnost, aby po hodině s žačkou z Ukrajiny mluvila o obsahu té hodiny, neboť jí vyhodili prakticky bezprostředně po té hodině. Do doby propuštění nebyla kontaktována ani nikým z rodičů stran průběhu hodiny. Následující den byla v porotě literární soutěže na škole v Dejvicích. Hodina se odehrála v úterý, ve středu byla soutěž a ve čtvrtek již byla pozvána do ředitelny, kdy jí paní ředitelka sdělila, ať už nechodí. Na filozofické fakultě studovala češtinu a v počátku ruštinu, pak si přibrala francouzštinu, dále studovala pedagogiku jako oborovku. Dějepis učila na několika školách, samozřejmě neaprobovaně, neboť není dějepisářka. Součástí výuky ruského jazyka byly ale i tzv. reálie Ruska, dějiny Ruska, bylo to několik semestrů. Přehled o reáliích Sovětského svazu má. Pokud jde o její vztah k výpočetní technice, tak v předmětné době byla běžný uživatel, nyní je již uživatel pokročilý. K dotazu, zda jí vedení školy vysvětlilo, proč daná problematika politologického charakteru je zařazena do výuky českého jazyka, uvedla, že práce s masmédií je vždy politologická otázka. Práci s masmédií mají ve vzdělávacím programu, každá škola ho tam má, musí s nimi pracovat. Kdyby paní ředitelka řekla kdykoliv na poradě, že si nepřeje, aby mluvila o Ukrajině, o ledním medvědovi, o Africe, zcela určitě by jí vyhověla.

14. V hlavním líčení dne 25. 1. 2024 byla v souladu s § 213 odst. 1 tr. řádu *per analogiam* přehrána zvuková nahrávka v trvání 18 minut a 27 vteřin, která byla pořízena jedním z žáků při hodině českého jazyka ve třídě 8.A dne 5. 4. 2022, jejíž součástí jsou výroky uvedené ve skutkové větě obžaloby (originální verze bez úpravy hlasů žáků). Nahrávka v čase 00:00 začíná výroky

obžalované: „Jedním z nich byla potom teda Ruská federace, další Ukrajina, pak tam byl Kazachstán, Turkmenistán, Uzbekistán, Kyrgystán...“, přičemž až do času nahrávky 05:59 obsahuje monolog obžalované zachycený z podstatné části ve skutkové větě obžaloby. V čase nahrávky 06:00 začíná souběžný hovor žáků, čímž se zvýší hluk v místnosti. Pokud jde o výrok ve znění: „(...) Když se podíváš na Kyjev. Najdete tam v Kyjevě prachobyčejnou, co jsou kamery z města, jo. Mně včera zrovna, já jsem to teda smazala, shodou okolností došel obrázek současného Kyjeva. Jako nic se tam neděje, jo. (...)“; tak tento obžalovaná pronesla v návaznosti na sdělení žáků, že viděli, že v Kyjevě hoří. V čase 06:25 jedna se žákyň pronesla: „Paní učitelko a smrt civilistů se tak vysvětluje, Putin je velkej šílenec, tak maximálně...“; další žákyň pronesla: „Dělá si prdel.“; následně probíhá nekoordinovaná diskuse žáků s obžalovanou. Obžalovaná následně k žákům pronesla výroky uvedené pod odrážkou 4 obžaloby, po čemž následuje diskuse týkající se statutu České televize, kdy konkrétně v čase 07:43 nahrávky se jedna se žákyň táže obžalované: „Nebyla v tomto válečném konfliktu jen tak náhodou dohoda, že civilisti nebudou nijak zabíjeni? A civilisty zabíjejí každý den.“; na což obžalovaná odpověděla: „Odkud to máš, ČT1?“, načež jeden se žáků uvádí: „Paní učitelko, je spousta nezáujatých zdrojů“. Diskutující žákyň poté pokračovala sdělením: „Z ověřených zdrojů, ze státních zpráv, které mají zákonem zakázáno lhát.“ K tomu obžalovaná uvedla, že: „ČT1 patří do skupiny médií, která jsou vázány na milionáře nebo miliardáře Soroše, jo? A o tom víme přesně, komu ten je poplatný. Kdo platí, jo? Čili to je tzv. nezávislost médií, jo? Vždycky si musím pustit těch médií několik, abych prostě si s tím mohla udělat obrázek, jo? Čili, když koukáš na média, furt tě krmí jenom Ukrajinci mají pravdu, Ukrajinci říkají tohle, Ukrajinci támdlito a neslyšíš tam jediné, že by měla pravdu chvíličku druhá strana? Vůbec v ničem? Furt je jenom všechno černobílý, furt má pravdu jen ten jeden? Říkali nám, že zabili dvacet Ukrajinců tydle média, že zabili dvacet Ukrajinců na Hadím ostrově, že jo?“ V následné diskusi se pak stejná žačka dotázala obžalované: „Uvědomujete si, že Rusové to také nechtějí. Viděla jste někdy, že Rusové protestují, jdou za to do vězení, někteří se vzdávají svých věcí, tanků atd.“ Na což obžalovaná odpověděla, že „ano, já říkám, že nic není černobílý a válku asi nechce opravdu jako nikdo, jo? Válku nechce určitě nikdo“. Na to žačka reagovala: „A kdo tu armádu má? Armádu má generální ředitel, generální ředitel je řízený Putinem, teda jakoby generál. Putin.“ V čase 09:01 pak obžalovaná uvádí, že „Vojáci jsou vyslaní státem a ty jsou vlastně takhle malí, aby o tom jakkoliv jako rozhodovali. Já tím říkám, jak k tomu konfliktu došlo a co bylo v pozadí, jo? Že my to vidíme až od okamžiku, že Rusko napadlo Ukrajinu, ale já říkám, že tomuto okamžiku něco předcházelo.“ V čase nahrávky 10:09 se pak jeden ze žáků dotázal: „A co třeba ten Krym, jak vzali...“, k čemuž obžalovaná uvedla, že „Krym byl odjakživa ruskej, jo, Krym patřil Rusku po světové válce, Chruščov ho z nějakého důvodu dal Ukrajině, jo? Jako nikdo neví proč, prostě jakej tam měl Chruščov, cokoliv prostě, ale ruský Krym i s ruským obyvatelstvem věnoval Ukrajině čili na Krymu v podstatě žilo ruské obyvatelstvo, jo? A na Krymu se uspořádalo referendum, to obyvatelstvo si vymohlo referendum, jestli chtějí být ukrajinskí nebo ruští, a to referendum z 90 % prostě vybráli Rusové a byli připojeni zpátky k Rusku, jo? Čili tohle je podstata Krymu.“ Následně jeden z žáků začal diskuzi s obžalovanou, kdy hovoří o tom, že hlavním problémem týkajícím se Krymu je, že v rámci dohod se tehdy určené hranice neposunou na jednu stranu, což obžalovaná potvrzuje s tím, že v Minských dohodách bylo domluveno, že jedním z bodů bylo, že se hranice posouvají nebudou, přičemž obžalovaná dále hovoří o Majdanu v roce 2019. Do uvedené diskuze vstoupila žačka v čase 14:15 nahrávky ve znění: „Já budu mít její oči v mrazáku...“, následované v čase 12:10 nahrávky větou ve znění: „Já Ti přísahám, ona tady nebude, když tady do toho přitáhnu člověka, který s tím zákoníkem pracuje, tak ta už tady nebude...“ V čase nahrávky 12:31 pak obžalovaná uvádí, že: „Tobhle je oficiálně přístupné, to máš na čemkoliv, na různých encyklopediích, wikipeidiích, ale existují o tom ... jo, to prostě nejsou věci, který by se jo, který by se nějakým způsobem nevěděly. Čili tím si, že opravdu každá mince má dvě strany, a že musíme na to koukat, nejen prostě, já nevím Rus napadl, ale musíme přidat si k tomu, že něco ale předcházelo, jo? Čili musíte si ty informace někde opravdu sesbírat, relevantní.“ V čase nahrávky 13:07 se jeden se žáků obžalované zeptal: „Paní učitelko, tak vy si myslíte, že Putin měl v podstatě nárok na to zaútočit na tu Ukrajinu?“, na což v čase nahrávky 13:11 obžalovaná uvádí: „Do tohodle bych se jako nechtěla úplně pouštět, jo. Ale já jsem ti řekla, když ti budou vraždit brácha, ségru, mámu ve vedlejším bytě, masakrovat, půjdeš nebo nepůjdeš?“, načež začalo

souběžně hovořit několik osob, obžalovaná dává prostor jedné se žaček, která se hlásí o slovo, a žačka pak uvádí: „*Paní učitelko, ale také si musíme uvědomit, že Rus napadl, že to říkáme na základě toho, že Rus už nás okupoval, takže nikdo mu nevěří, takže všichni to dáváme na Rusa v tomhle případě.*“ K tomu obžalovaná v čase nahrávky 13:41 uvádí, že: „*To byla armáda spojeneckých vojsk, kde byl Rus, kde byl i ten Ukrajinec, kde byli i ti Poláci, to byla tzv. vojska Varšavské smlouvy, jo? Čili tam byl celý Sovětský svaz, to si úplně protirečíš, stejně jako nás okupoval Rus, tak nás okupoval i ten Ukrajinec, jo? To bylo dobromady, to byl Sovětský svaz, ti všichni byli dobromady.*“ V čase nahrávky 14:13 začíná diskuse několika žáků s obžalovanou, kdy žáci uvedenou situaci připodobňují k Československu a Němcům a obsazení českých hranic po první světové válce, probíhá několik souběžných diskuzí ve třídě, tedy je slyšet hluk. V čase 15:07 jedna z žákyň pronáší: „*Je to učitelka, co s tím naděláš. Musíme respektovat, že každý má jiný názor, ale já nebudlám poslouchat podle... Je mi z ní na blití...*“ Mezitím probíhá diskuse značného množství osob, hluk ve třídě je již enormní, a tento je přerušen až dotazem obžalované v čase nahrávky 15:56 ve znění: „*Ještě někdo něco? Na žákyni (jméno skryto), jsem poznala, že nesouhlasí.*“ Na to oslovená žákyně uvádí, že: „*Ne, já poslouchám jako. Já si myslím, že každý může mít svůj názor samozřejmě, ale já jsem neslyšela to předtím, co se stalo, ale jako samozřejmě s tím nesouhlasím, s tím, co ten Putin dělá, ale to neznamená, že samozřejmě černobílý to nikdy není...*“ V čase nahrávky 16:23 pak obžalovaná uvádí, že: „*Přesně tak, každá mince má vždycky dvě strany, jo a musíme vidět ty strany obě dvě, jo?*“, přičemž stejná žákyně ji přeruší a uvádí: „*Ale asi bych to neřekla tak rázně.*“, obžalovaná pokračuje s dotazem: „*Tak ještě někdo něco k Ukrajině?*“, přičemž v čase 16:40 opět započne velký ruch žáků, kteří souběžně a nahlas hovoří, a to až do času nahrávky 16:52, kdy se jedna z žákyň táže obžalované: „*Kde v tom byl ten sloh? Kde v tom byla ta slohová práce? Tady v týhle diskusi?*“, na což obžalovaná odpovídá, že: „*v hledání informací*“, žákyně ji oponuje, kdy uvádí: „*žádný jsme nenašli*“, obžalovaná na to sděluje: „*dostali jste je ode mě předtím ...*“, na což žákyně odpovídá, že: „*převzali jsme váš názor, jenom jsme si ho vyslechli*“. Na to obžalovaná uvádí, že: „*No vidíš, a teď vyslechněš třeba i další a další, podiváš se třeba na nějaká nezávislá média, třeba Protiproud nebo něco takovýdleho a dostaneš ucelený obrázek, jo? Čili princip je, že pokud chceš prostě něco tvrdit, tak si to musím zjišťit, musím mít o tom informaci a musím mít tu informaci prostě z několika stran, jo? Protože když přijde někdo s tím, že někdo krade v krámu, tak já to nemůžu slepě opakovat, já si to musím prostě ověřit, jestli opravdu támhle v samošce krade nebo ne, jo? Musíš opravdu ty informace si vždycky poshánět a ověřit prostě všechno... A ne si pustit ČT1...*“ Další sdělení obžalované jsou překryta vysokým hlukem v místnosti způsobeným diskutujícími žáky, z čehož je patrné pouze sdělení obžalované, že „*došlo to tak daleko, že jediný ČT1 je ten správný*“, následně pokračuje diskuse obžalované s žáky, a to až do konce nahrávky v čase 18:27.

15. Obžalovaná k provedené nahrávce uvedla, že když hovoří o médiích a o tom, co se dělo na Hadím ostrově, kdy dětem vysvětlovala, v čem spočívala lež České televize, a říkala jim, že oproti zahraničním médiím tato informovala v naprostém rozporu, neboť se už všude ve světě vědělo, že ukrajinští námořníci, které naše média pohrřbivala, sedí u večere se svými rodinami a jsou propuštěni ze zajetí, nic se jim nestalo, přesto ještě čtyři dny poslouchali, že tito byli zavražděni na Hadím ostrově. Má za to, že toto dětem sdělovala, ale v této nahrávce to nepostřehla, že by tam bylo. K původní nahrávce pak obžalovaná sdělila, že nepostřehla, kde byl záznam prostríhán a upraven. V nahrávce, kterou původně slyšela, holčiny hovořily o tom, že by se jí rády zbavily, v původně přehrané nahrávce to neslyšela. Nahrávku vnímá tak, že takto proběhla ta část hodiny.
16. **Svědék František Kroupa** vypověděl, že obžalovaná byla učitelkou jeho syna, kterého učila češtinu. Již při covidu docházelo mezi nimi k opakovaným neshodám, svědek s obžalovanou si jednou nebo dvakrát telefonovali, měli snad i nějaký Skype, možná se i někde potkali. O nahrávce, kterou v neupravené formě poskytl soudu, se dozvěděl od ženy s tím, že se něco dělo při češtině. Konkrétně mu syn říkal, že sama sdělila, co dětem ve škole vykládá, požádal o okamžitou schůzku. Zeptal se pak syna, zda je nějaký spolužák, který by mu to také řekl, aby

Shodu s prvopisem potvrzuje: Zuzana Novotná

si byl jistý, že to jeho syn pochopil správně, že to není mýlka. Syn napsal do skupiny na WhatsAppu, že tatínek by rád mluvil i s jinými spolužáky, a na to konto, aniž by o to svědek usiloval, přišla asi pětiminutová nahrávka od nějakého spolužáka. Vyděsilo ho to, říkal si, že to nebude jen tak. Takto pak slyšel 3 nahrávky. To, co předal Seznamu, je plná nahrávka v nejdělsím originále, nesestříhaná. K dotazu, jaké byly emoce jeho syna k této věci a co mu v tomto směru říkal, uvedl, že jeho syn je flegmatický, u něj nejsou ty emoce takové. Když svědek odcházel do školy, říkal synovi, že to bude průšvih, že mu pravděpodobně zkaží nějaké období. Na to mu syn sdělil, že je mu to jedno, přitom mu pubertálně přeskakoval hlas. K dotazu, zda mu přišlo, že je syn z toho našťvaný, pobavený, veselý nebo jak uvedené pronášel, pak vypověděl, že spíše byl našťvaný, ale těžko se to u něj popisuje. Když se našťve, umí křičet na své sourozence, ale není takový, že by projevoval emoce. Říkal, že paní učitelka neříkala pravdu, že to není správně, proto mu uvedené sděloval. Když se syna normálně zeptají, co bylo ve škole, tak řekne, že dobrý. Nemá potřebu se jim svěřovat, tady už to bylo něco, co pravděpodobně vyvolalo to, že řekl, že paní učitelka přednáší lži. Vykládal, že tam paní učitelka měla mapičku. Dle svědka se to prezentuje jako náhoda, ale byla to připravená přednáška, viz ta mapička s Ruskou federací. Paní učitelka to měla dobře připravené, sypala to do dětí za zavřenými dveřmi, to jej nazdvihlo. Pokud se mají děti učit politické věci, tak ano, ale paní učitelka zmatkala všechny možné věci dohromady, a jako hlavní argumentaci, když se děti zeptaly, zda byl Rus oprávněn překročit ukrajinskou hranici, jim poskytla hlavní argument „kdyby vedle vraždili tvoji maminku...“ K dotazu, jak s nahrávkou pracoval a upravoval ji, pak sdělil, že když se rozhodl, že to zveřejní, měl hodně telefonátů od rodičů, kteří ho prosili, aby to nedělal, měli strach, protože paní učitelka hned zareagovala, ať ztrestají děti, co si to nahrály. Poslal tedy nahrávku do nahrávacího studia, aby zkeslili hlasy dětí, a to pak poslal do médií, aby nebylo poznat, které dítě je které. To je jediná úprava, která byla učiněna. Minutáž je stejná a slova jsou stejná. Jedině ty děti, které mluví o tom, že si paní učitelka dělá prdel, tak nechtěly, aby to bylo veřejně přístupné. Nahrávku dal médiím tak, aby byly použity jen podstatné věci. Ani jeden z politiků, kteří nahrávku chtěli, ji nedostal, vyjma pana starosty jako zřizovatele školy. Policie dostala plnou nahrávku, těm poslal obě varianty. K modulaci, úpravě hlasu obžalované nedošlo, pouze u dětí. To, co bylo slyšeno, je tak, jak to paní učitelka říkala. Pokud jde o vztahy jeho syna a obžalované v době, kdy ho učila, tak jeho syn neměl žádné výrazné problémy v češtině, normálně se dostal na střední školu. Neměl problémy vyjma toho, že do školy nechodí nikdo moc rád. Nepamatuje si, zda se s ním syn bavil o tom, jak ostatní děti vnímaly hodinu, když se o tom bavily. Když jeho syn napsal do té skupiny, strhla se poměrně velká diskuse, což mu přišlo špatně, tak mu řekl, ať tam zveřejní telefonní číslo svědka, že je připraven se s jakýmkoliv jeho spolužákem bavit, byly tam velké emoce. Rozdělilo se to na dva tábory. Někteří říkali, že to, že to chce svědek zveřejnit, je zlé, že nevědí, kdo je bude učit, byl tam i strach od rodičů. Někteří se přiklonili k názoru paní učitelky, že každá mince má dvě strany, že nic není černobílé. Proběhla i diskuse o tom, co se s nahrávkou má stát, proto syna požádal, aby zveřejnil jeho číslo. Když jej kontaktovali rodiče i spolužáci, tak diskutovali jak o tom, o čem paní učitelka hovořila, tak ohledně zveřejnění, byly to dlouhé telefonáty. Jedna věc je postoj, názor, druhá věc, že nebyl s většinou dětí prostor k diskutování o názorech, ale o legitimizaci té války. Některé děti se k tomu stavěly radikálně, např. „zničit paní učitelku, podat trestní oznámení“. Nemá to ověřené, ale mohlo dojít i k nějakým konfliktům mezi dětmi. Nechtěl, aby tam děti na to byly samy, tak považoval za důležité, aby měly kam zatelefonovat, aby ten, kdo nahrávku zveřejní nebyl jeho syn, ale on. K dotazu, zda když hovořil s jednotlivými dětmi, sám zaznamenal, že by došlo k jejich zásadnímu, trvalému ovlivnění ve smyslu názorů, které obžalovaná prezentovala, uvedl, že tam probíhaly velké diskuse, což je zřejmé i z té nahrávky. Některé děti byly přesvědčené o tom, že Putin chránil svoje lidi, cítily se tím ovlivněné, změnily názor, má tím na mysli jeho hovory s dětmi. Snažil se je přesvědčit o tom, že informace v tom jsou zmatlané. K dotazu, zda s jinými rodiči byl v kontaktu ohledně toho, jak jejich děti prožívaly danou hodinu, uvedl, že jeho syn v tom neměl moc emocí, bavili se

o tom, jeho to přímo neovlivnilo. Měl sice i takové řeči, jestli na tom trochu pravdy není, to si ale vysvětlili. Pokud jde o jiné rodiče, byl tam spíše strach z toho, že když se pustí do oponování paní učitelce, že budou mít problémy ve škole. Rodiče říkali, ať si paní učitelka myslí, co chce, ale že nemá smysl se proti tomu stavět, protože jde o češtinu a chystání na přijímačky. Hodně rodičů mu posléze vyčítalo, že to zveřejnil, protože nevěděli, kdo připraví jejich děti na střední školy. Svědek ale považuje kohokoliv jiného za lepšího, než aby se děti dozvíдалy, že Putin je klad'as. O obsahu hodiny nemluvil s jinými učiteli na škole, jen s paní ředitelkou a paní zástupkyní. Jejich reakce byl šok. Nahrávku jim neposkytl, neboť jim řekl, že není oprávněn ji někomu dát. V době, když se o tom bavili, což bylo ten druhý nebo třetí den, tak přišel do ředitelny a neměl vůbec v úmyslu tu nahrávku pouštět. Chtěl se jen zeptat, co se stalo. Učitelka všechno zapřela, což jej nadzdvihlo, že si dovolí toto vykládat dětem, a pak není ten Jan Hus, který by pravdu řekl před ním. V momentě, kdy to zapřela, se tedy rozhodl, že tu nahrávku jim pustí za zavřenými dveřmi, ale že jim ji nepředá. V té době měl tu hrubou nahrávku, tj. tak, jak ji obdržel. Tuší, že paní zástupkyně se rozplakala, paní ředitelka byla v šoku a řešili tedy co dál. Kontaktoval starostu, přečetl si, jak se má chovat jako rodič, přičemž zde bylo napsáno, že má jít za ředitelkou, a pokud by nevěděla, co s tím, má jít za zřizovatelem. Obžalovaná při přehrání nahrávky v ředitelně nebyla, neboť svědek požádal, aby odešla, protože se bál, aby si na někoho nezasedla, protože by věděla, které z těch dětí si to nahrálo. Neví, jak škola reagovala na situaci týkající se výkladu obžalované a zda byl žákům přednesen jiný pohled, nepamatuje si přesně, co pak následovalo ve vztahu k dětem. Asi o tom mluvili, ale nebyl u toho. Neví, s kým o tom děti mluvily. Nahrávky mu přišly přes WhatsApp a tyto dostal od syna, nahrávky byly tři. V zájmu dětí pak na nahrávce nechal zastříť hlasy dětí u svého kamaráda ve studiu na Nákladovém nádraží Žižkov. Neví, kolik na tom tento kamarád strávil času. Obě nahrávky pak procházel, má za to, že rozestření hlasů nic nezpůsobilo. K rodičům se daná věc dostala přes WhatsAppovou skupinu, kde stejnou formou jim sdělil, že to hodlá zveřejnit a zde s nimi komunikoval. Jak dostal tu nahrávku, vyžádal si telefonní číslo na maminku žákyně, která mu poskytla nahrávku, aby s ní komunikoval, aby to nedělal za jejími zády, maminka byla strachy bez sebe, že dcera bude mít problémy ve škole. Důrazně jej žádala, aby to nezveřejňoval, uklidnil ji, že bez jejího souhlasu to neudělá, nakonec se po peripetiích domluvili, že to zveřejnit může. Všichni měli z paní učitelky strach, když její první reakce byla „ať ztrestají děti“. Byl jako žalobníček, práškač. K dotazu, zda mu jsou známy okolnosti, které vedly k tomu, že byl projev paní učitelky nahráván, vypověděl, že děti byly našťvané, cítily se nekomfortně, ty nahrávky nevznikaly samy od sebe. Když se děti ptal, proč nahrávaly, tak mu samy řekly, že byly našťvané a chtěly to mít zaznamenané, protože to bylo za zavřenými dveřmi. To dítě nemůže za sebou zabouchnout dveře a říct „tohle poslouchat nebudu“. Ty děti tam musí sedět, proto si to nahrály. Věci se věnoval krátce předtím, než se obrátil na školu. Přesně to proběhlo tak, že ještě předtím, než měl nahrávku, napsal do školy email, že chce konfrontaci, pak někdy večer obdržel nahrávku, v noci si přečetl zákon a návod na SCIO, snažil se kontaktovat pana starostu, kdy se mu s ním podařilo spojit až ráno s tím, aby se poradil, co má dělat. Mezitím kontaktoval svého advokáta, aby si nahrávku poslechl a sdělil mu, jak postupovat. Nepouštěl se do toho s žádným úmyslem, chtěl paní učitelku konfrontovat, aby s ním paní učitelka diskutovala a řekla, co tam říkala, ale ona se tvářila, že neví, o čem mluví. Chtěl zamezit tomu, aby přestala vykládat, a zastavit to, co dělala. Přesně neví, v kolik hodin se k nahrávce dostal, ale bylo to ten samý den večer poté, co přišel odpoledne z práce a promluvil o tom se synem, tak večer dostal nahrávku. Má za to, že hned druhý den došlo k setkání s paní učitelkou v ředitelně, nebyl tam den prodlevy. Úprava nahrávky proběhla až poté. Do školy nešel s tím, že bude něco zveřejňovat, šel jen konfrontovat, chtěl požádat paní učitelku, aby nevykládala dětem „kraviny“, to byl jeho úmysl. Pokud jde o neshody s paní učitelkou v době covidu, existoval program, prostřednictvím kterého učitelé dávali žákům úkoly, ale paní učitelka používala jiné cesty. Syn mu říkal, že žádné úkoly nedostal a pak dostával pětky. Toto zjistili až po velké době, že mu hrozí sankce, že neudělal úkoly, tj. svědek se snažil přimět paní učitelku, aby používala stejný systém jako všichni

ostatní, protože to nevěděli a obávali se, že nechá syna propadnout. Syn mu tvrdil, že nevěděl, že jsou zadáné nějaké úkoly. Záležitost byla vyřešena, nepropadl. Pokud jde o jeho sdělení, že se děti cítily nekomfortně v okamžiku, kdy obžalovaná hovořila o rozpadu Sovětského svazu, pak vypověděl, že se takto se cítily v okamžiku, kdy se snažily být v oponentuře a nebyl pro to prostor, vždy dostaly odpověď typu „kdyby Ti vraždili maminku, co bys dělal“. Je to demagogický přístup. Neví vlastně, proč začaly nahrávat, ví až ten průběh. Nepídil se po tom, proč to začalo. Neví, zda mu děti sdělily, odkud pocházela mapička na tabuli. Není mu známo, co se v této třídě stalo ohledně pořizování zvukových nahrávek, resp. zneužití mobilu ke kyberšikaně těsně před tímto incidentem, neřešil to, nezajímá ho to. Dostal tu nahrávku, ta jej zajímala. Neřešil, zda děti smejí nebo nesmejí nahrávat.

17. Obžalovaná k výsledku sv. Kroupy uvedla, že v nahrávce nezaznělo její hodnocení vstupu sovětských vojsk na Ukrajinu, vždy to bylo jen konstatování. Mapička pocházela z Institutu pro výzkum války, byla zveřejněna na Seznam.cz, pracovala tedy s mediálními materiály. Pokud jde o důvod dětí k nahrávání její hodiny, neuváděla nic, co by ty děti mělo v tuto chvíli evokovat k pořizování nahrávky. Může se jen domnívat, spekulovat, proč nahrávky byly pořizeny. Speciálně v této třídě při zeměpisu byl pořízen falešný profil na Instagramu. Není pravdou, že odmítla se svědkem komunikovat v ředitelně, chtěla si situaci vyříkat, vyřešit. Debata zprvu začala velmi svěže a čile, paní zástupkyně z debaty začala pořizovat písemný záznam, ale následně zjistila, že nestíhá, že by to bylo na těsnopis čili od zápisu ustoupila. Není pravdou, že by se svědkem obžalovaná odmítla komunikovat, měla o komunikaci zájem. Chtěla tam zůstat i v okamžiku, kdy přehrál paní ředitelce nahrávku. Má za to, že nemohla být tato přehrána v její přítomnosti proto, že již byla upravena a ona by poznala, že tam chybí pasáže, že je pozměněná, protože to bylo následující den, kdy se to lépe rozpoznává. Naopak škola i svědek, když o nahrávku prosila a žádala, jí řekli, že jí to poskytovat nebudou, snažili se dobu konfrontace s nahrávkou oddálit. Nechtěli, aby nahrávku slyšela bezprostředně. Pokud jde o argument, že svědek nechtěl, aby zjistila, které dítě to nahrávalo, tak neví, jak by to z té nahrávky měla zjistit. Sama ve třídě byla, věděla, co děti říkají a jak reagují. Má za to, že ten důvod, proč nahrávku neměla slyšet, byl zcela jiný. To, že došlo k nahrávce, bylo naprosto proti školnímu řádu. Ve třídě došlo k šikaně kantora kvůli mobilním nahrávkám a o rok výše si holčička nahrávala svou šikanu, za což byla kázeňsky potrestána. Ve škole se řešilo, že se na mobil nesmí, že mobil ve třídě nemá co dělat. Toto se neřeší, ale dle jejího názoru se to mělo řešit především. Požadovala trest po žácích, kteří zneužili školní řád, těch žáků bylo několik, takže to není nic, čím by překročila. Došlo k modulaci jejího hlasu, protože na jedné nahrávce některé pasáže zvýrazňuje a působí to jako by na děti křičela nebo je nějak ovlivňovala, což je způsobené tím, že je tam vypíchnuta hlasitost té nahrávky. Není tedy pravda, že nedošlo k modulaci jejího hlasu.

18. **Nezletilý svědek Jonáš Kroupa** vypověděl, že studuje první ročník technické školy. Ve školním roce 2021/2022 navštěvoval ZŠ Na dlouhém lánu a byl žákem 8.A. Nahrávka hodiny, která byla v jeho přítomnosti přehrána, zaznamenala to, jak hodina proběhla. Přehrávaná část byla spíše na konci té hodiny, respektive někdy mezi prostředkem a koncem. Ta hodina začala zhruba větou „slýchám ze všech stran, že Rusové toto, tamto, ale to není jednostranné“. Vyvinula se z toho debata a pak to probíhalo v debaťním stylu. Pokud jde o úvod hodiny, tak tehdy mu přišlo, že gró bylo spíše takové, že se to všude řeší, tak se paní učitelka chtěla také vyjádřit. Paní učitelka nenavázala na nějaké téma, nemluvila o tom, že v rámci tohoto tématu budou ještě něco dělat, dokonce nevěděl, že to má být o médiích, to se dozvěděli až na konci nahrávky. Není si jistý, zda po konci nahrávky hodina ještě pokračovala či končila. Nevybaví si, co se dělo před a po nahrávce. K dotazu, zda taková diskuse probíhala i v jiných hodinách s paní učitelkou, pak uvedl, že pokud jde o češtinu, někdy byla mluvnice a někdy sloh. Sloh byla taková debata nebo sloh psali. Ojediněle to byla debata mimo téma.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Zuzana Novotná

K dotazu, jakým způsobem vnímal učitelku Bednářovou v době, kdy jej učila, pak vypověděl, že pokud jde o známkování, byla přísnější, ale to byl spíš problém s jeho češtinou. Ta hodina celkově byla volnější. Když se učili mluvnici, samozřejmě se učili, ale dost často to bylo čtení a dost se dbalo na to, aby v hodině četli. K dotazu, zda volnější hodinou má či nemá na mysli, že mohli projevat názory, zda tam bylo více volna ve smyslu méně úkolů, pak uvedl, že bylo rozebíralo to čtení s paní učitelkou dohromady. Pokud je tázán, zda paní učitelka chtěla, aby diskuse probíhala či zda diskuse probíhala, aniž by to ona chtěla, tak uvádí, že to bylo spíše k diskusi. Nevnímá to jako uzavřenou myšlenku, bylo to spíše v té debatě. Pokud měli čtené hodiny a nepsali sloh, tak takto probíhaly i jiné hodiny, kdy se žáci hlásili a říkali svůj názor, bylo to v rámci toho, že byl přečten úryvek z čítanek a tak, a pak to kolektivně rozebírali. Na jinou hodinu v době, kdy je paní učitelka učila, kdy by se pouštěla do toho, že by jim sdělovala věci z historie nebo z něčeho, co úplně nesouvisí se slohem, si nevzpomíná, spíše to bylo ojedinelé. K dotazu, jaký z toho měl pocit, že paní učitelka začala hovořit o Ukrajině a zda jim sdělila, proč toto téma zvolila, pak vypověděl, že to nechápal, proč se tato debata odehrává. Sám přemýšlel nad tím, proč se baví o tom, o čem se baví. Pokud jde o pomůcky, které v té hodině paní učitelka používala, tak myslí, že tam bylo řečeno, že má na mapě místa, kde se to děje a asi na interaktivní tabuli měla mapu, ale nevzpomíná si, zda k tomu byla prezentace, zda to bylo předpřipravené. V předmětné době byla mezi spolužáky jedna žačka z Ukrajiny. Nevybavuje si, kdy k nim přišla, zda uprostřed nebo na začátku školního roku. Myslí si, že přišla až poté, co začal válečný konflikt. S touto spolužačkou neměli takové vztahy, že by o ní něco věděl. Neměl informace k jejímu příchodu, proč a co se dělo, nezajímá se o to. Tato spolužačka hovořila trhanou češtinou, spíše hůře. Pokud je tázán, zda v době, kdy promluva probíhala, sledoval žáky, jak reagují, jak to vnímají, pak uvedl, že spíše přemýšlel nad tím, co říkají, přemýšlel nad tou situací, ale byla to debata. Většina k tomu měla podobný postoj, tedy spíše opoziční protinázor. On i spolužáci názor vyjádřili, v té hodině debatovali. Neví, z jakého důvodu začala být nahrávka nahrávána. Neví, zda se to dělo i v jiných hodinách a v jiné dny, že by žáci nahrávali vyučování. Sám se nikdy k žádné nahrávce, kdy by byl kantor nahráván, nedostal. Pokud je tázán, co se dělo, když skončila nahrávka a hodina, a zda to se spolužáky řešili, tak uvedl, že ta debata probíhala i o přestávkách, kdy řešili, proč ta hodina byla formulována tak, jak byla, a spíše obhajovali své názory, než aby řešili pravdivost. Řešily ty názory, které zazněly na nahrávce, pravdivost médií, ČT1 a tak. Nedokáže říct, zda tam byl někdo, a pokud ano, tak kolik lidí, kdo si myslel, že je to tak, jak paní učitelka sdělovala. Myslí si, že asi nebyl takový názor. Nevzpomíná si, jaká byla diskuse ohledně těch názorů, ani jaké tam byly názory. K dotazu, zda řešili dále, co se ten den dělo, i po škole, uvedl, že spíše ne, respektive ne v jeho sociálním kruhu, s rodiči to také neřešil, neměl tu potřebu. Pokud jde o to, jaký měl z toho pocit a jak se po hodině cítil, tak mu to přišlo jako vyhozená hodina. Když se jeho otec dozvěděl o tom, co se v hodině dělo a dostal se k nahrávce, tak řešili, zda se stala taková debata, která se stala. Pokud je tázán, zda děti následně řešily informace od paní učitelky v dalším období za týden či za měsíc, tak si to nemyslí, že by se to pak nějak řešilo. Nikdo ze školy poté, co se k informacím škola dostala, s nimi o tom nemluvil, řešilo se až, že budou mít nového učitele na češtinu. K dotazu, jak byla vnímáno, že paní učitelka končí a nebude je již učit, uvedl, že tam byl spíše stres z toho, že se bude hledat nový učitel a kdo je bude učit na přijímačky. Nemá pocit, že by nahrávka byla nějak upravená, probíhalo to tak, jak to zaznělo v nahrávce. K dotazu, zda v hodině před nebo po nahrávce paní učitelka uváděla i jiný příklad, pokud jde o média a informace z médií, uvedl, že si nevzpomíná, že by ta hodina nějak pokračovala. K dotazu, jaký byl jeho konkrétní názor a pocit z toho, co od paní učitelky zaznělo v tu chvíli a jaký je teď, pak uvedl, že přemýšlel nad tím, proč nesouhlasí s tím názorem. Nyní přemýšlí spíše nad tím, proč se hodina děla tak, jak se děla a válku na Ukrajině řešili v rámci médií. Tato hodina spíše nezměnila jeho pohled na danou problematiku. Ten konflikt sledoval spíše okrajově. Nemyslí si, že by někdo ze spolužáků změnil pohled na danou situaci, že by se ten názor nějak změnil. Nevšiml si, že by názor někdo změnil. Nepamatuje si, že by ve třídě

probíhala debata o tom, že by to někoho zasáhlo, že by věci začal brát jinak. K dotazu, zda jeho vztah k učitelům tato hodina změnila či zda to zůstalo stejné, pak uvedl, že asi spíše nezměnila. Nebyl nikým po zveřejněním nahrávky, ať už pozitivně nebo negativně kontaktován. Neví o tom, že by ukrajinská spolužačka poté, co paní učitelka skončila, byla toto řešit v ředitelně, ani že by tam byl kvůli tomu někdo jiný. K dotazu, zda zaznamenal, že by se někomu po paní učitelce stýskalo, pak vypověděl, že se to řešilo v té reportáži, kdy jeho spolužák a kamarád obhajoval paní učitelku, ale ne bavil se s ním o tom. Neví o tom, že by to v rámci školy bylo řešeno. Jejich třída měla skupinu na WhatsApp a tam komunikovali. Nevzpomíná si, že by ten den ohledně té hodiny proběhla nějaká komunikace. Nevzpomíná si, že by proběhlo nějaké přeposílání videí. Do věci ohledně ukončení pracovního poměru paní učitelky ve smyslu spolupráce se školou nebyl nijak začleněn, s učitelkou nic neřešil, ale jeho táta, když se to dozvěděl, tak se ptal, co se dělo při té hodině. Táta mu neříkal, jak se dozvěděl o tom, co se v hodině dělo. Není mu známo, kdo nahrávky pořizoval, ale byl by schopen si to tipnout podle toho, jaké hlasy byly hlasitější.

19. Kromě shora uvedených výpovědí obžalované, svědků a zvukového záznamu, provedl soud také následující listinné důkazy, založené ve spisovém materiálu:

- Oznámení o skutečnostech nasvědčujících spáchání trestných činů (č. l. 4-6, 7, 9), z kterého soud zjistil, že na policii a státní zastupitelství se obraceli různí lidé s podněty k prošetření výroků, které měla obžalovaná pronést při výuce na základní škole, o čemž se dozvěděli ze zpravodajských webů (seznamzpravy.cz, příp. stream.cz),
- Odborné vyjádření z oboru sociální a společenské vědy vypracované za UK, Fakultu sociálních věd dne 9. 9. 2022 Ing. et Mgr. Kateřinou Turkovou, Ph.D., a PhDr. Irenou Prázovou, Ph.D. (č. l. 13-16), dle kterého obžalovaná ve výkladu účelově použila prvky persvaze ve snaze přesvědčit žáky a žákyně o pravdivosti prezentovaných tvrzení a nepřipustila rovnocennou diskuzi o fakticitě výkladu. Persvaze zde byla primárním typem komunikace, a to za účelem ovlivnění a přesvědčení názoru auditora. Je užita persvaze apelující na emoce auditora (např. popisy hrůz války) a dále i persvazivní prvky apelující na rozumovou složku, tedy zdánlivě působící racionálně („objektivita“ informací). Obžalovaná používala hovorovou i nespisovnou češtinu, včetně četných expresivních a citově zabarvených výrazů. Celkový charakter promluvy zdůrazňuje dominanci a autoritu prezentujícího.
- Z odborného vyjádření vypracovaného PhDr. Janem Šírem, Ph.D., z Katedry ruských a východoevropských studií, Institutu mezinárodních studií, Fakulty sociálních věd UK, jehož cílem bylo posouzení předloženého audiozáznamu nahrávky hodiny českého jazyka na předmět pravdivosti a přesnosti výroků týkajících se rusko-ukrajinského ozbrojeného konfliktu (č. l. 21-50), soud zjistil následující.

Vyjádření bylo zpracováno metodou tzv. fact-checkingu, který se z povahy věci soustřeďuje na skutková tvrzení, tj. na taková tvrzení, která se opírají o fakta a která si lze ověřit, doložit nebo prokázat, jejich pravdivost lze tedy objektivně potvrdit nebo vyvrátit. Předmětem vyhodnocení naopak nejsou emotivně podbarvená tvrzení, která se opírají o vlastní názor nebo pocit a která v sobě nesou hodnotící složku (soud). Ze stejného důvodu nejsou vyhodnocována např. tvrzení obsahující predikce či výhled do budoucna. Potom lze zkoumané výroky kategorizovat podle pravdivosti. V případě, že z dostupných zdrojů nelze s určitostí říci, zda je zkoumaný výrok pravdivý či nepravdivý, je hodnocen jako neověřitelný. Pokud jde o výrok uvedený pod první odrážkou (*pozn. soudu – výroky soud rozdělil a označil čísly v pořadí uváděném v obžalobě*) skutkové věty obžaloby, první věta je

Shodu s prvopisem potvrzuje: Zuzana Novotná

hodnocena jako pravdivá. Výrok ve znění „...a vznikaly tam tzv. etnické čistky. To znamená, že ti Rusové byli v té oblasti Doněcka a Luhanska zabíjeni, likvidováni jenom proto, že to byli Rusové, jo.“ byl hodnocen jako **nepravda** s odůvodněním, že monitoringem v situaci v oblasti lidských práv ozbrojeného konfliktu v Donbasu se od roku 2014 intenzivně zabývaly příslušné mezinárodní organizace a agentury jako např. Úřad vysokého komisaře OSN pro lidská práva, Úřad vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, zvláštní monitorovací mise OBSE na Ukrajině, jakož i řada nevládních organizací s lidskoprávní agendou jako např. Amnesty International, Human Rights Watch. Současně s tím Mezinárodní trestní soud od roku 2014 vedl předběžné šetření ve věci údajných mezinárodních zločinů, přičemž uvedené tvrzení o domnělých etnických čistkách ze strany agentů ukrajinského státu proti příslušníkům ruské menšiny nemá oporu v dostupné evidenci. Pokud jde o výrok: „A byli (Rusové v Doněcku a Luhansku) likvidováni vlastně opravdu ukrajinskými nacistickými skupinami tak, že se zatloukly dveře do baráku, ten barák se zapálil, stáblí se ti lidé zaživa z kůže, vraždily se děti a probíhalo to neustále od roku 2014.“ Tak tento byl hodnocen jako **nepravda** s tím, že ani tvrzení o domnělé likvidaci ruského obyvatelstva v Donbasu, o domnělém zapalování domů a upalování tamních obyvatel zaživa, stahování z kůže, vraždění dětí nemá oporu v dostupné evidenci z výše zmiňovaných institucí, agentur a organizací. Asociace Ukrajinců, nositelů svébytné ukrajinské národní identity a agentů ukrajinského státu s nacismem tvoří nedílnou součást ruské informační podpory ozbrojené kampaně proti Ukrajině od rozpoutání války v roce 2014 (dehumanizační narativ). Jde o ultimátní argument, který dovoluje diskursivně ospravedlnit jakékoliv přehmaty a zvěrstva, k nimž z ruské strany v rámci ozbrojeného konfliktu došlo, jelikož se tak stalo jakoby v rámci naplňování „ušlechtilého cíle“ – vykořeňování ultimátního zla (nacismu). Shodně je hodnocen i výrok „čili ruské obyvatelstvo bylo v oblasti Doněcka a Luhanska Ukrajinou, ukrajinskými nacistickými skupinami trvale a stále likvidováno“, tj. jako nepravda, stejně jako zbylá část výroku ve znění „...na což tedy ruský prezident Putin opravdu od toho roku 2014 upozorňoval, že tam teda dochází k etnickým čistkám, že tam vlastně jak se Rusové nebo jeho spoluvlastenci jsou zabíjeni, snažil se prostě na toto poukázat, snažil se dostat Evropu k nějakému jednacímu stolu a nebyla jediná schůzka, která by se této tematiky týkala, prostě se to Putinovi nepodařilo, ta Evropa bo nebrala vážně.“ Tento výrok je hodnocen jako **nepravda** s odůvodněním, že tvrzení o domnělých etnických čistkách Rusů na Ukrajině (v oficiálním ruském slovníku častěji „o genocidě“) a z toho plynoucí potřebě či rovnou povinnosti ruského státu soukmenovce chránit, tvoří nedílnou součást ruské informační podpory probíhající ozbrojené kampaně proti Ukrajině od roku 2014. Představitelé ruského režimu s těmito sděleními ve své komunikaci po roce 2014 skutečně operovali, samotné tyto premisy nicméně nemají oporu v dostupné evidenci. Není rovněž pravdou, že na mezinárodní úrovni za účasti evropských zemí neproběhla jediná schůzka, která by se týkala situace na Ukrajině. Pouze v roce 2014 hovořila německá kancléřka Angela Merkelová s Vladimírem Putinem podle oficiálních záznamů Kremlu více než 40krát. Ohledně situace na Ukrajině byla za účasti evropských zemí, Ukrajiny a Ruska zřízeno i několik vyjednávacích formátů, mimo jiné Ženevský formát, Normanský formát. Evropské země rovněž samy podpořily ustavení několika pozorovatelských misí na Ukrajině v rámci mezinárodních organizací, jako např. OBSE. Jednotlivé aspekty situace v zóně konfliktu (např. územní celistvost Ukrajiny, situace v oblasti lidských práv na dočasně okupovaných územích, militarizace AR Krym, města Sevastopolu a částí Černého a Azovského moře) byly z iniciativy evropských zemí od roku 2014 předmětem každoročních rozprav Valného shromáždění OSN, jejichž výsledkem bylo i přijetí příslušných rezolucí VS OSN. Nejzávažnější zločiny, k nimž v kontextu ozbrojeného konfliktu v Donbasu od roku 2014 do 24. 2. 2022 došlo (jako např. sestřelení letu MH17) byly projednávány i na půdě Rady bezpečnosti OSN, nicméně to bylo Rusko, které tyto iniciativy, jež měly vést k řádnému mezinárodnímu vyšetření a k pohnání viníků k zodpovědnosti, vetovalo.

Pokud jde o výroky pod druhou odrážkou skutkové věty obžaloby, tyto byly hodnoceny jako **nepravda**, respektive poslední dvě věty uvedeného výroku byly hodnoceny jako **zavádějící tvrzení** s odůvodněním, že Minské dohody označují komplex ujednání, jež směřovalo k možnému urovnání ozbrojeného konfliktu v Donbasu. Jednalo se konkrétně o dohody Minsk I z 5. 9. 2014 a Minsk II z 11. 2. 2015. Tyto dohody byly uzavřeny mezi zástupci Ruské federace, Ukrajiny a OBSE za účasti ozbrojenců z Doněcku a Luhansku, nemají však povahu mezinárodní smlouvy. Druhá Minská dohoda byla současně zastřešena společnou deklarácí hlav států Ruska, Ukrajiny, Německa a Francie dosaženou v tzv. Normanském formátu a tato byla následně schválena speciální rezolucí Rady bezpečnosti OSN. V žádném z těchto dokumentů nelze nalézt jakoukoliv zmínku o finanční půjčce pro Ukrajinu, ani zmínku o otázkách případného vstupu Ukrajiny do NATO a ani zmínku o otázce domnělého jaderného zbrojení, resp. jaderného odzbrojení Ukrajiny. Ukrajina v rámci svých mezinárodních vztahů čerpala z asociálních programů na podporu stabilizace ekonomiky finanční prostředky. Pokud však jde o zmíněnou částku ve výši 900 miliard dolarů, není jasné odkud pochází a k čemu se má vztahovat, ani kdo by byl schopen dát takovou částku dohromady a bez dalších ji nenávratně odepsat na Ukrajinu. Pokud jde o směřování Ukrajiny do NATO, strategický kurz k členství v Alianci byl zakotven v ústavě Ukrajiny v únoru roku 2019 ku příležitosti pěti let od počátku ruské agrese. K momentu vypuknutí války v roce 2014 byla Ukrajina neutrálním státem, jehož neutralita byla zakotvena v ústavě. V uvedeném období Ukrajina posilovala svoji obranyschopnost, nicméně údaje o domnělém jaderném zbrojení nemají oporu v dostupné evidenci, jakkoliv touto skutečností ruské státní tiskové agentury v rámci informační podpory probíhající ozbrojené kampaně po 24. 2. 2022 operují (narativ vnější hrozby, před kterou se jakoby do kouta tlačené Rusko musí bránit, a to i za cenu preemptivních kroků). Muniční sklady ve Vrběticích nesloužily ke schraňování jaderných materiálů. Mezinárodní aféra kolem zapojení agentů ruského státu, konkrétně příslušníků ruské vojenské rozvědky, do chemického útoku v anglickém Salisbury a útoku na muniční sklady ve Vrběticích, nebyla odpovědí na domnělé Putinovy návrhy k jednání na Ukrajině, nýbrž výsledkem zveřejněných závěrů kriminálního vyšetřování ve Spojeném království Velké Británie a v České republice v té které kauze. Tvrzení o jakoby západních intrikách v reakci na Putinovy návrhy k jednání jsou konspiračně spekulativního rázu a nemají oporu v dostupné evidenci. Pokud jde o zavádějící část výroku, ozbrojené síly Ruské federace dne 24. 2. 2022 skutečně započaly plnohodnotnou invazi na Ukrajinu. Tato část výroku je pravdivá. Samotný rusko-ukrajinský ozbrojený konflikt byl nicméně započat v roce 2014 a konstrukce ohledně údajné ruské motivace pro vojenskou operaci na Ukrajině se navíc odvolává na informace, jež nemají oporu v dostupné evidenci.

Pokud jde o výrok pod třetí odrážkou skutkové věty obžaloby ve znění: „*Čili jak jste říkali, že Rusko se snaží získat Ukrajinu. Už by byla jejich, při jejich síle a množství vojáků, při množství zbraní atd., udělá koberečný nálet a Ukrajina padne během tejdne, jo?*“, tak tento je hodnocen jako **neověřitelný** s odůvodněním, že se jedná o spekulaci týkající v momentu promluvy hypotetických scénářů dalšího vývoje konfliktu. Výrok ve znění „*Čili Rusové se opravdu snažili vyhlásit Doněckou a Luhanskou republiku, aby tam měli samostatnost, aby tam nemohlo být proti těm jejich spoluobčanům nějakým způsobem zasabováno.*“ byl hodnocen jako **zavádějící** s odůvodněním, že Rusko skutečně sehrálo klíčovou roli v prohlášení ozbrojených struktur v Doněcku a Luhansku za Doněckou lidovou republiku, respektive Luhanskou lidovou republiku, a jejich další transformaci v zárodky kvazistátních entit modelovaných po ruském vzoru. Dle stanoviska Mezinárodního trestního soudu k 30. 4. 2014 intenzita ozbrojených srážek mezi silami ukrajinské vlády a protivládními ozbrojenými elementy dosáhla úrovně, jež za sebou táhne aplikaci práva ozbrojených konfliktů. Současně s tím

nejpozději od 14. 7. 2014 přímé ozbrojené srážky mezi ruskými ozbrojenými silami a vládními silami Ukrajiny v kontextu bojových operací na východě Ukrajiny dokládají existenci mezinárodního ozbrojeného konfliktu, alternativně v souběhu s mezinárodním ozbrojeným konfliktem. Hromadná pasportizace chráněných osob na okupovaných územích v Donbasu ze strany ruské okupační správy (aby bylo možno hovořit o spoluobčanech, ukrajinský právní řád institutu dvojího občanství totiž výslovně nepřipouští) započala až v roce 2019, tj. pět let po rozpoutání ozbrojeného konfliktu. Výrok ve znění „*Je jenom na zvažení, když tvoje rodina bude žít u sousedů někde, jo? A budou jí tam ubližovat, budou jí tam masakrovat, půjdeš k těm sousedům nebo nepůjdeš, jo? Já neustále shýšim, Rusové masakrují, Rusové chtějí todleto, támdleto, ne! Rusové todleto támdleto nechtějí. Rusové kdyby chtěli tu Ukrajinu připojit, i jakýkoliv jiný stát, tak s jejich jaderným a vůbec zbrojním potenciálem už by to dávno udělali, jo?*“, byl vyhodnocen jako **neověřitelný** s odůvodněním, že se jedná o aplikaci hypotetické situace ze života čísi rodiny na mezinárodní bezpečnostní situaci. Spekulativní konstrukce ohledně možných cílů intervence ruských ozbrojených sil a jejich schopností těchto cílů dosahovat. Poslední část výroku ve znění „*Proto také vlastně ta linie bojová se odehrává neustále na východní Ukrajině. Čili při těch hranicích s Ruskem, jo, tak.*“, byl hodnocen jako **nepravda** s odůvodněním, že ruská reinvaze na Ukrajinu, jež započala 24. 2. 2022, měla podobu komplexní vojenské operace zasahující prostor a sledující cíle jdoucí daleko za rámec východu Ukrajiny. Tato sestávala mimo jiné z námořní blokády ukrajinského pobřeží a z pokusu o námořní výsadek z Černého a Azovského moře, dále z leteckých a raketových útoků mířících na cíle prakticky po celém území Ukrajiny a v neposlední řadě také z masivní pozemní invaze, jež byla zahájena ve čtyřech hlavních směrech, a to z jihu (z okupovaného Krymu směrem na Cherson a dále Nikolajev), z východu (z okupovaného Doněcku a Luhansku dále do ukrajinského vnitrozemí), dále ze severovýchodu (z území Ruska směrem na Charkov) a v neposlední řadě ze severu (z území Ruska a sousedního Běloruska směrem na Kyjev). V momentu promluvy probíhalo více či méně spořádané stahování invazní armády v severním směru, avšak ve zbývajících třech směrech pokračovaly intenzivní srážky, přičemž rozsáhlého průlomu v prvních dnech dubna 2022 dosáhla invazní vojska zejména v Charkovské oblasti, kde se zmocnila mimo jiné strategického dopravního uzlu Izjumu.

Pokud jde o výroky pod čtvrtou zarážkou skutkové věty obžaloby, tyto jsou hodnoceny jako **neověřitelné** s odůvodněním, že se jedná o spekulativní konstrukci ohledně čísi hypotetické krádeže v obchodě a možné aplikace této konstrukce na stávající mezinárodní bezpečnostní situaci s využitím konspiračního messagingu („nic není černobílé“ a „všechno je jinak“).

Pokud jde o výrok pod pátou zarážkou skutkové věty obžaloby, tento je hodnocen jako **nepravda** s odůvodněním, že hlavní město Kyjev představovalo v první fázi reinvaze hlavní cíl útoku ruských sil na Ukrajině. Bitva o Kyjev zahrnovala období od 25. 2. 2022, kdy došlo k ruskému vzdušnému výsadku na letišti Hostomel, až do 2. 4. 2022, kdy ukrajinské síly vytlačily ruská vojska za hranice kyjevské oblasti. Ruská armáda se v následujících dnech z kyjevského směru stáhla, což umožnilo ukrajinským úřadům postupně přebírat kontrolu nad osvobozeným územím. V daném období probíhaly nicméně ozbrojené srážky na předměstích a v okolí hlavního města (Buča, Irpin, Borodjanka) včetně dělostřeleckých operací se zapojením těžkých mechanizovaných brigád. Hlavní město bylo od prvního dne cílem raketového odstřelování, přičemž tyto skutečnosti se odrazily i na chodu města, a to ve formě rozsáhlých uzávěr a zátarasů, zákazu vycházení, aktivace systému územní obrany, přeměny metra na improvizované kryty aj. Celkově bylo za 40 dní útoku v samotném Kyjevě v důsledku bojových operací zabito 89 civilních osob včetně čtyř dětí, zraněno 398 civilních osob, včetně 20 dětí, poškozeno

167 obytných domů, 44 školních budov, 26 budov mateřských škol, 1 dětský domov, jakož i 11 správních budov. Jen během prvních dvou týdnů útoku Kyjev opustil v odhadu každý druhý obyvatel tohoto 3,5 milionového města.

Předmětné odborné vyjádření hodnotilo i další výroky obžalované v rámci hodiny českého jazyka obsažené v audionahrávce, jako např. výrok ve znění „*ČT1 patří do skupiny médií, které jsou vázány na milionáře nebo miliardáře Sorose, jo? O tom víme, přesně komu ten je poplatný. Kdo platí jo! Čili tohle je vlastně takzvaná nezávislost médií, jo?*“, jenž byl vyhodnocen jako **nepravdivý** s odůvodněním, že statut České televize coby média veřejné služby je upraven zákonem, tedy ČT1 nepatří do žádné skupiny médií a tvrzení o domnělých institucionálních vazbách české televize na George Sorose je konspiračně spekulativního rázu. Výrok ve znění „*Vojáci jsou vyslaní státem a ty jsou vlastně takhle malí, aby o tom jakkoliv rozhodovali. Já tím říkám, jak ke tomu konfliktu došlo a co bylo v pozadí, jo? Že my to vidíme až od okamžiku, že Rusko napadlo Ukrajinu, ale já říkám, že tomuto okamžiku něco předcházelo*“, který byl hodnocen jako **neověřitelný**, neboť neobsahuje žádné konkrétní údaje a nelze rozklíčovat smysl zamýšleného sdělení. PhDr. Šír ve svém vyjádření uzavřel, že prezentované výsledky zkoumaných výroků obžalované dovolují zformovat hypotézu, že veškeré výroky vyhodnocené jako nepravdivé či zavádějící, bezprostředně směřují a slouží k podpoře cílů ruského informačně psychologického válčení v kontextu probíhající ozbrojené kampaně proti Ukrajině, kdy jde zejména o zamlžování skutečné povahy konfliktu (nevyprovokovaná útočná válka spojená s útokem na národní identitu, zabráním území sousedního státu a masivními demografickými přesuny), poškozování, diskreditaci a delegitimizaci Ukrajiny i jejích kroků činěných v rámci výkonu přirozeného práva na sebeobranu, mimo jiné i cestou svalování viny za vzniklou situaci na oběť agrese a kvazilegitimizaci jednání nejvyššího ruského a politického vedení a agentur ruského státu, jež je k momentu dokončení tohoto vyjádření předmětem vyšetřování Mezinárodního trestního soudu a orgánů činných v trestním řízení ve více než čtyřech desítkách národních institucí na světě.

- Z vyjádření obžalované, z kopií internetových článků předložených obžalovanou (některé též bez uvedení zdroje) a ze složek obžalované pod názvy „obhajoba 1 až 5“ a ze složky s názvem „hodnocení ruské útočné kampaně“ (č. l. 216-221, 264-265, 286-287, 288-323, 344-361, 362-368, 369-372, 373, 374-375, 377-378, 395) bylo zjištěno, že obžalovaná soudu doložila značné množství článků objevujících se na rozličných internetových portálech v obdobích od roku 2017 do roku 2022, dokládajících hodnocení zpracovatelů článků na příčiny i samotné dění na území Ukrajiny, z nichž mnohé nelze ztotožnit osobou zpracovatele či místem jejich zveřejnění. Ve většině dodaných materiálů absentují zdroje informací použitých ke sdělenému obsahu. Několik článků pochází z domén, jež internetový prohlížeč zveřejňuje s upozorněním ve znění: „*pozor na obsah: web šíří nepravdivé a zavádějící informace*“. Součástí dodaných materiálů jsou i články z webové domény idnes.cz z let 2017 i 2022, popisující přípravu ukrajinských dětí na válku v táborech pod vedením ultrapravicového Azova, jakožto i hodnocení probíhajícího ostřelování ze strany povstalců na pozice vládních vojsk v roce 2017. Další článek hodnotí život v Kyjevě ke dni 12. 12. 2020 navzdory probíhajícímu válečnému konfliktu. Součástí materiálů je článek ze srpna 2018 z izraelského tisku vyjadřující se k postupujícímu ukrajinskému nacionalismu, resp. k převzetí pozdravu tzv. banderovců jako oficiálního pozdravu ukrajinské armády. Dále byl obžalovanou předložen článek ze dne 7. 1. 2019 vypracovaný Alexem Švambergem pro Novinky.cz pojednávající o tzv. banderovcích, výňatek z wikipedie týkající se Budapešťského memoranda, podepsaného dne 5. 12. 1994 (obsahem memoranda dle textu bylo zabezpečení záruk v souvislosti s přistoupením Ukrajiny ke smlouvě o nešíření jaderných zbraní), dále výňatek z diplomové práce neoznačené

ukrajinské studentky z Masarykovy univerzity, z Katedry mezinárodních vztahů evropských studií z roku 2008 na téma „Jaderné odzbrojení Ukrajiny“ a dále listina, ve které obžalovaná shrnuje jednotlivé kroky Ukrajiny směřující k zahájení přijetí do EU a NATO v období od srpna 2014 do 7. 2. 2019. V neposlední řadě byl předložen obžalovanou výňatek z článku, jenž měl být uveřejněn na serveru seznam.cz zabývající se hodnocením vojenského potenciálu Ukrajiny a Ruska, dále fotografie z centra Kyjeva ze dne 5. 4. 2022, ke kterým obžalovaná uvedla, že tato dokumentuje, jak probíhá běžný každodenní život v Kyjevě k příslušnému datu, dále mapu oblastí probíhajících bojů, a rovněž rozbor situace v Kyjevě a dalších částech Ukrajiny ze dne 6. 4. 2020 vypracovaný Úřadem pro studium války a taktéž nahrávka z Kyjeva, o níž obžalovaná hovořila při hodině ČJ, ze dne 2. 4. 2022.

- Ze Školního vzdělávacího programu ZŠ a MŠ, Praha 6, Na Dlouhém lánu 43 pro oblast Český jazyk a literatura ve 3. období pro 8. ročník (dále také jen „ŠVP“, č. l. 126-130, 133-157) bylo zjištěno, že součástí ŠVP jsou v rámci kapitoly „Shrnutí o slohu“ předpokládanými výstupy u žáků upevnění si učiva předchozích ročníků, rozpoznání různých slohových útvarů v literárních ukázkách a metoda volného psaní, a to s mezipředmětovými vazbami na MV – kritické čtení a vnímání mediálních sdělení, interpretace vztahu mediálních sdělení a reality, tvorba mediálních sdělení, práce v realizačním týmu. V rámci učiva pro 9. ročník představují u kapitoly s názvem „Teoretické poučení o slohu“ předpokládané výstupy u žáků opakování si a upevňování znalostí z nižších ročníků, v němž žák využívá poznatky o jazyce a stylu ke gramaticky správnému písemnému projevu a tvořivé práci s textem nebo i k vlastnímu tvořivému psaní na základě svých dispozic a osobních zájmů, kdy si takto uspořádá informace v textu s ohledem na jeho účel, vytvoří koherentní text s dodržováním pravidel mezivětného navazování, odlišuje ve čteném nebo slyšeném textu fakta od názorů a hodnocení, ověřuje fakta pomocí otázek nebo porovnáváním s dostupnými informačními zdroji, rozpoznává objektivní a subjektivní slovtvorné činitele, je schopen vyvodit funkci jazykového projevu, tvoří texty podle funkce – komunikačního závěru, s mezipředmětovými vazbami na MV – kritické čtení a vnímání mediálního sdělení, interpretace vztahů mediálního sdělení a reality, stavba mediálního sdělení, fungování médií ve společnosti.
- Z Rámcového vzdělávacího programu (dále jen „RVP“, č. l. 212-215) definujícího státní úroveň vzdělávání v České republice v souladu s principy zformulovanými v národním programu rozvoje vzdělávání v České republice (tzv. Bílé knize) a zakotveným v zákoně č. 561/2004 Sb., soud zjistil, že Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy schválilo v roce 2004 nové principy v politice pro vzdělávání žáků od 3 do 19 let (novelizován v roce 2013). Rámcové programy vymezují závazné „rámce“ pro jednotlivé etapy vzdělávání (předškolní, základní a střední vzdělávání). Školní úroveň pak představuje školní vzdělávací programy (ŠVP), které si tvoří každá škola z RVP. Čl. 6 definuje průřezové téma s označením „Mediální výchova“, přičemž podle této charakteristiky by základní vzdělávání mimo jiné mělo nabídnout elementární poznatky a dovednosti týkající se práce s médií. Mediální výchova má vybavit žáka základní úrovní mediální gramotnosti, která zahrnuje jednak osvojení si některých základních poznatků o fungování a společenské roli současných médií, jednak získání dovedností podporujících poučené, aktivní a nezávislé zapojení jednotlivce do mediální komunikace. Především se jedná o schopnost analyzovat nabízená sdělení, posoudit jejich věrohodnost a vyhodnotit jejich komunikační záměr, popřípadě asociovat s jinými sděleními. Průřezové téma mediální výchovy má též napomáhat k uvědomění si možnosti svobodného vyjádření vlastních postojů a odpovědnosti za způsob jeho formulování a prezentace.
- Rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 6, č. j. 11 C 209/2022-83, ze dne 27. 2. 2023 (č. l.

327-333), z kterého bylo zjištěno, že žaloba, kterou se obžalovaná domáhala určení neplatnosti výpovědi z pracovního poměru, byla zamítnuta. Rozsudkem Městského soudu v Praze, č. j. 23 Co 303/2023-15, ze dne 6. 12. 2023 (č. l. 472-477), pak byl rozsudek soudu prvního stupně potvrzen. Oba soudy dospěly k závěru, že obžalovaná v průběhu hodiny českého jazyka zaměřené na sloh v 8.A dne 5. 4. 2022, již prezentovala jako výuku mediální gramotnosti, v rozporu s ustanovením § 22b písm. a), d) školského zákona závažně porušila své povinnosti pedagogického pracovníka vykonávat pedagogickou činnost v souladu se zásadami a cíli vzdělávání vyjmenovanými ve školském zákoně a svým přístupem k výchově a vzdělávání, jehož součástí je požadavek vytvářet bezpečné klima ve školním prostředí a podporovat jeho rozvoj. Obžalovaná v průběhu hodiny jako pedagožka zejména formou persvaze sdělovala nezletilým žákům při výuce nepravdivá tvrzení, bez objektivního zdůvodnění zpochybňovala veřejnoprávní zpravodajství, přičemž žáky k mediální gramotnosti nevedla a ve skutečnosti hodinu využila pro přednes svých osobních názorů a postojů k situaci na Ukrajině, které prezentovala jako fakta, aniž by však tomu odpovídaly reálné skutečnosti. Vzdělávání žáků je mimo jiné založeno na zásadě svobodného šíření poznatků, které vyplývají z výsledků soudobého stavu poznání světa a jsou v souladu s obecnými cíli vzdělávání. Vzhledem k postavení pedagogických pracovníků a jejich vlivu na nezletilé žáky v oblasti vzdělávání je legitimní vyžadovat od učitelů důsledné dodržování povinností vyplývajících z ustanovení § 22b písm. a), d) školského zákona a nepřipustit výkon pedagogické činnosti, který v souladu se zásadami a cíli vzdělávání není.

- Ze sdělení Mezinárodního trestního soudu (International Criminal Court, dále jen „ICC“) ze dne 17. 3. 2023 (č. l. 485-489) vyplynulo, že přípravný senát ICC v souvislosti se situací na Ukrajině vydal zatykače na dvě osoby: Vladimira Vladimiroviče Putina a Marii Alexejevnu Lvovou-Belovou. Dále přípravný senát dospěl k závěru, že Vladimír Vladimirovič Putin, prezident Ruské federace, je údajně odpovědný za válečný zločin nezákonné deportace obyvatelstva (dětí) a za válečný zločin nezákonného přesunu obyvatelstva – dětí z okupovaných oblastí Ukrajiny do Ruské federace (podle čl. 8 odst. 2 písm. a), bodu vii, čl. 8 písm. b) bodu viii Římského statutu), přičemž tyto zločiny měly být údajně páčány na ukrajinském okupovaném území nejméně od 24. 2. 2022 a existují oprávněné důvody se domnívat, že p. Putin nese individuální trestní odpovědnost za tyto zločiny s tím, že nevykonával řádnou kontrolu nad civilními a vojenskými podřízenými, kteří se činů dopustili a spáchání umožnili, a kteří byli pod jeho faktickou pravomocí a kontrolou, odpovědností nadřízeného (čl. 28 písm. b) Římského statutu). Za stejné jednání je pak údajně odpovědná i Maria Alexejevna Lvova – Belová, zmocněnkyně pro práva dětí v kanceláři prezidenta Ruské federace.
- Usnesení parlamentního shromáždění EURONEST, C 229/30 ze dne 29. 6. 2023 (č. l. 478-479) soud zjistil, že tímto rozhodnutím bylo pojmenováno, že Ruská federace vede od 24. 2. 2022 nezákonnou, nevyprovokovanou, neoprávněnou a skutečnou útočnou válku proti Ukrajině, jež představuje zjevné a hrubé porušení charty OSN a základních zásad mezinárodního práva. Vzhledem ke způsobu konfliktu vedeného ze strany Ruské federace je pak konstatováno mimo jiné nelidské chování ruských a jejich zástupných sil, jež je i v naprostém rozporu s mezinárodním humanitárním právem, neboť ruské síly provádí úmyslně plošné útoky na obytné oblasti a civilní infrastrukturu, což má pro civilní obyvatelstvo zničující následky. V reakci na uvedené pak bylo přijato celkem 23 doporučení týkajících se izolace Ruské federace, jejich občanů i majetku.
- Z rezoluce shromáždění OSN ze dne 1. 3. 2022, sp. zn. A/ES-11/L.1, o agresí proti Ukrajině a z rozhodnutí o přijetí z 1. 3. 2022 (č. l. 480-481, 482-484) soud zjistil, že dne 1. 3. 2022 byla přijata rezoluce, jež znovu potvrdila, že žádné získání územních

důsledků hrozby nebo použití síly nesmí být uznáno za legální, přičemž bylo konstatováno vážné znepokojení nad zprávami o útocích na civilní zařízení, jakož jsou například obydlí, školy, nemocnice, obětích včetně žen, starších osob, osob se zdravotním postižením a dětí. Bylo schváleno prohlášení generálního tajemníka ze dne 24. 2. 2022, v němž připomněl, že použití síly jedné země proti druhé je zavrženíhodným porušením principů, které se každá země zavázala dodržovat, a že současná vojenská Ruská federace je v rozporu s Chartou. Dále shromáždění potvrdilo svůj závazek vůči svrchovanosti, nezávislosti, jednotě a územní celistvosti Ukrajiny v rámci jejích mezinárodně uznaných hranic sahajících až do jejích teritoriálních vod, a co nejdůrazněji odsoudilo agresi Ruské federace proti Ukrajině s tím, že tato je v rozporu se čl. 2 odst. 4 Charty, přičemž vyzvalo Ruskou federaci, aby okamžitě přestala používat sílu proti Ukrajině a Uvedená rezoluce (svým obsahem mnohem širší) byla valným shromážděním OSN přijata dne 2. 3. 2023 drtivou většinou 141 hlasů na 11. mimořádném zasedání valného shromáždění, které svolala Rada bezpečnosti OSN poté, co Rusko dne 25. 2. 2023 vetovalo text vyzývající ke stažení Ruska z Ukrajinského území. Proti se vyjádřilo pět států: Rusko, Bělorusko, KILDR, Sýrie a Eritrea.

- Ze stanoviska Nejvyššího státního zastupitelství, sp. zn. 1SL 117/2022 ze dne 2. 3. 2022 (č. l. 339-343) pak bylo zjištěno, že analytický a legislativní odbor NSZ vydal své výkladové stanovisko vztahující se k trestně právním aspektům schvalování ozbrojených akcí v souvislosti s válečným konfliktem na Ukrajině. Byla zde popsána zejména obecná východiska vyplývající z Listiny základních práv a svobod a z Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, i podmínky trestnosti jednání dle § 405 tr. zákoníku, jakož i výklad pojmů „genocidium, zločiny proti lidskosti, válečné zločiny a zločiny proti míru“, a to zejména s odkazem na články 6-8 Římského statutu ze dne 13. 4. 1999, který pro Českou republiku vstoupil v platnost dne 1. 10. 2009, ale rovněž i s odkazem na mezinárodní judikaturu. S ohledem na povahu trestního práva jako prostředku *ultima ratio* je ve stanovisku mimo jiné uzavíráno, že vyvození trestní odpovědnosti dle § 405 tr. zákoníku přichází v úvahu v těch nejzávažnějších případech, z nichž jednoznačně plyne přímý úmysl pachatele schvalovat skutky vykazující znaky genocidy, zločinů proti lidskosti, válečných zločinů nebo zločinů proti míru, a které současně mohou být interpretovány jako iniciace nenávisti či násilí. Takové jednání by mělo být podřaditelné pod čtyři kvalitativní kritéria, jež musí být splněna kumulativně, a to za 1) jednání se explicitně nebo alespoň implicitně (v případech, kdy taková souvislost jednoznačně vyplývá z celkového kontextu jednání) v kladném hodnotícím smyslu váže ke konkrétním aktům naplňujícím znaky zločinu proti míru nebo jiných výše uvedených zločinů, 2) jednání je významově jednoznačné, tj. neumožňuje dvojitý výklad, z něhož jeden by nebyl trestněprávně relevantní, 3) jednání vykazuje vysokou míru závažnosti, kdy je třeba zkoumat, zda uvedené jednání je natolik vyhrcoané nenávistné a pronesené vulgární dikcí, že se ocitá daleko za hranicí toho, co je v civilizované společnosti přípustné a současně vybočuje z mezí kritické veřejné diskuse (k tomu srovnej i usnesení NS ČR ze dne 24. 7. 2019, sp. zn. 6 Tdo 674/2019), a v neposlední řadě 4) zda jednání podněcuje k nenávisti nebo k použití násilí (k tomu srovnej rovněž rozhodnutí ESLP ze dne 15. 10. 2015 ve věci *Perinçek proti Švýcarsku*, 27510/08). Stanovisko uzavírá, že trestně postižitelné zpravidla nebudou projevy přisuzující díl odpovědnosti za aktuální stav napadenému státu, jeho politickým představitelům či národu. Podobně tomu bude i u hodnotících soudů vyplývajících z historických okolností vzájemného vztahu zainteresovaných národů, které současně nelze hodnotit jako nenávistné či násilí podněcující. Do této kategorie bude spadat též hodnocení situace ovlivněné jednostrannou informační základnou veřejně se vyjadřující osoby. Je však třeba vždy pečlivě zkoumat, zda se daná osoba mohla s ohledem na převažující společenský diskurs a dostupnost objektivních informací odvolávat na takovéto extrémní názorové proudy důvodně.

- Emailová komunikace mezi obžalovanou a sv. F. Kroupou (č. l. 490-492) z období prosince 2020, která se týká prospěchu nezletilého syna svědka.

K osobě obžalované:

- Z opisu z evidence rejstříku trestů (soudní složka) bylo zjištěno, že obžalovaná nebyla dosud soudně trestána.

20. Soud nevyhověl návrhu obhajoby na doplnění dokazování přehráním videa Ukrajina – jiná pravda, výsledkem zpracovatele odborného vyjádření PhDr. Šíra, přehráním videa uveřejněném na sociální síti Facebook dne 31. 3. 2022 (<https://www.facebook.com/rusmissiongeneva/videos/hereis-anatoliy-fedoruk-the-mayor-of-bucha-reporting-on-march-31-that-the-city-is/551494459566177>), dodatkem Ústavy Ukrajiny z roku 2019, Dekretem č. 117/2021 prezidenta Ukrajiny, ani internetovými články a obrazovým materiálem, zprávy s obrazovým materiálem, které obhajoba během hlavního líčení označila, příp. rovnou založila do spisu (4 výtisky obrazového materiálu, článek z deníku *Expres* ze dne 11. 9. 2018 s titulkem „Oběti řezali zaživa, těhotným ženám párali břicha, zruďné detaily vojenského masakru“, listina označená „Šéf ukrajinského parlamentu nazval Hitlera největším demokratem“, článek z *novinek.cz* „Ukrajina uznala Banderovce za válečné veterány“ ze dne 10. 12. 2018, článek „Chorošenko podepsal zákon dávající Banderovcům postavení veteránů“ z 24. 12. 2018, článek s titulkem „Z Moskevské třídy v Kyjevě se po dekomunizaci stala Banderova“ ze dne 13. 7. 2016 spolu s obrazovým materiálem z různých zdrojů, dále článek z 25. 4. 2019 z *irozhlas.cz* s titulkem „Ukrajínština jako jediný státní jazyk, parlament schválil kritizovaný zákon, Chorošenko slíbil podpis“, článek z *téhož* s titulkem „Na Ukrajině začalo platit rozšíření jazykového zákona“ ze dne 16. 1. 2021, článek z *idnes.cz* k situaci v Kyjevě „Kyjev žije jako by válka nebyla“ s obrazovým materiálem ze dne 12. 12. 2022, koláž titulků uveřejněných na Facebooku, článek na *novinkách.cz* z 21. 10. 2014 s titulkem „Ukrajínští vojáci odstřelují Doněcko kazetovou municí“, článek z 1. 5. 2014 z *Novinek.cz* s titulkem „Ukrajínští vojáci v Krasnoarmejsku ukončili násilně referendum, stříleli do davu“, výtisk článku s titulkem „Příčiny války na Ukrajině, opojení z vítězství a šílený diktátor“ ze dne 20. 2. 2023 ze *zpravodajství Seznam*, článek z *aktuálně.cz* z 17. 10. 2014 s titulkem „Nášivky nacistů ovládly Kyjev, noví Banderovci vycenili zuby“, následně článek z *novinky.cz* z 21. 10. 2014 „HRW: Ukrajínští vojáci odstřelují Doněcko kazetovou municí“, článek z 11. 5. 2014 *Novinky.cz* s titulkem „Ukrajínští vojáci v Krasnoarmejsku ukončili násilně referendum a stříleli do davu“, článek z 1. 2. 2022 *Novinky.cz* s titulkem „Ukrajina nechce plnit minské dohody, západ ji do nich nemá nutit“, článek z *Novinek.cz* z 18. 2. 2025 s titulkem „Ukrajina si válku začala sama, prohlásil Trump“ a článek z 6. 3. 2025 „USA vedou proxy válku s Ruskem, prohlásil Rubio“, článek z 25. 7. 2024 *irozhlas.cz* s titulkem „Odškodné za blokadu dezinformačního webu zpochybní autoritu vlády, varují zpravodajci“, rozsudek Evropského soudu pro lidská práva z 13. 3. 2025 *Vyacheslavova and others versus Ukraine*, článek z *novinek.cz* ze dne 13. 3. 2025 s titulkem „Evropský soud nařídil Ukrajině vyplatit odškodnění za střety v Oděse v roce 2014“, a to z důvodu nadbytečnosti. Konkrétně k videu *Ukrajina – jiná pravda* soud uvedl, že se jedná o video, které nebylo v žádném z předcházejících hlavních líčení prováděno, přičemž se obsahově nevztahuje k projednávané trestní věci, je zveřejněno pod značkou *Contro.TV* a jeho důvěryhodnost je zpochybněna vzhledem k tomu, že video je v italštině, kdy je použit simultánní překlad a příp. titulky, jejichž autentičnost nelze ověřit. S ohledem na povahu obžaloby, která se týká výroků pronesených obžalovanou v rámci výuky na základní škole, a s přihlédnutím k pokynům Nejvyššího soudu, který zdůraznil nutnost posoudit subsidiaritu trestní represe a právní kvalifikaci skutku, považoval nalézací soud předkládaný historický kontext za nadbytečný. Navíc v řízení již byly provedeny články, které měly prokazovat tvrzení obžalované. Soud proto nepřistoupil k dalším důkazům, neboť by

Shodu s prvopisem potvrzuje: Zuzana Novotná

nepřinesly nové relevantní poznatky vzhledem k již zjištěnému skutkovému stavu. Výslech PhDr. Šíra považoval soud též za nadbytečný, neboť v hlavním líčení provedené jím zpracované odborné stanovisko slouží jako dostatečný podklad pro rozhodnutí soudu. Soud pak připomíná, že není povinen provést všechny navržené důkazy, nicméně vždy musí o návrzích rozhodnout a vyložit důvody, proč tak činí, což bylo v daném případě učiněno.

21. Soud současně upozorňuje, že předmětem dokazování nebyly (a ani nemohly být) samotné historické události a vzájemné vztahy Ruské federace a Ukrajinské republiky do okamžiku proslovu obžalované, jež tvořily obsah výkladu provedený ze strany obžalované, neboť se jedná o obecně známé skutečnosti (průběh rozpadu SSSR, datum počátku ozbrojeného konfliktu, jeho existence, společné historické vztahy v oblasti Donbasu), případně pro účely řízení považoval za dostačující jejich stručné hodnocení obsažené v odborném vyjádření z odvětví politologie, jež je součástí spisového materiálu.
22. Takto provedené dokazování považoval soud za vyčerpávající a komplexní pro řádné posouzení věci. Důkazy hodnotil soud jednotlivě i ve vzájemných souvislostech podle § 2 odst. 6 tr. řádu a dospěl k jednoznačnému závěru, že skutek, jak je popsán ve výroku rozsudku, se stal a je trestným činem, a žalované protiprávní jednání bylo obžalované v plném rozsahu prokázáno. Provedené důkazy poskytují ucelený obraz o jednání obžalované, jsou ve vzájemném souladu a doplňují se, není tak sebemenších pochyb, že se obž. Bednářová dopustila přečinu popírání, zpochybňování, schvalování a ospravedlňování genocidia podle § 405 tr. zákoníku.
23. Pro posouzení skutkového děje byla vedle výpovědi obžalované zcela zásadní též audio nahrávka pořízená jedním z žáků během předmětné vyučovací hodiny dne 5. 4. 2022 a odborné vyjádření PhDr. Šíra, Ph.D., z Katedry ruských a východoevropských studií, Institutu mezinárodních studií, Fakulty sociálních věd UK, jehož cílem byl rozbor výroků obžalované zachycených v audio nahrávce z hlediska pravdivosti a přesnosti v kontextu rusko-ukrajinského ozbrojeného konfliktu. Ohledně audionahrávky části vyučovací hodiny českého jazyka pak soud konstatuje, že se jedná důkaz dle trestního řádu přípustný, přičemž tento závěr učinil i při vědomí skutečnosti, že použití mobilního telefonu jako prostředku k vytvoření nahrávky, bylo v rozporu se Školním řádem ZŠ a MŠ Praha 6, Na Dlouhém lánu. Audionahrávka však nebyla pořízena v rozporu se zákonem, neboť její pořízení nepochybně přispělo k účinnému vyšetřování a k zájmu společnosti na prošetření, zda případně mohlo dojít k trestné činnosti, tj. uvedený důkaz prošel testem proporcionality, který byl již v minulosti shrnut i v návaznosti na mezinárodní judikaturu Ústavním soudem ČR do tří kroků (vhodnost, potřebnost a proporcionalita), k tomu blíže srov. např. Nález Ústavního soudu ze dne 22. 3. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 24/10 (N 52/60, SbNU 625), Usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. II. ÚS 143/06, Rozsudek ESLP ze dne 5. 11. 2002 ve věci Allan proti Spojenému království ve spojení s rozsudkem ESLP ze dne 8. 4. 2003 ve věci M. M. proti Nizozemsku, č. 39339/98 a Rozsudek ESLP ze dne 25. 10. 2007 ve věci Van Vondel proti Nizozemsku, č. 38258/03, Rozsudek ESLP ze dne 12. 7. 1998 ve věci Schenk proti Švýcarsku, č. 10862/ 84, Rozsudek ESLP ze dne 1. 3. 2007 ve věci Heglas proti České republice, č. 5935/02, Usnesení Ústavního soudu ze dne 8. 2. 2010, sp. zn. IV. ÚS 2425/09 (U 4/56 SbNU 841) či usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. II. ÚS 143/06.
24. Z výpovědi obžalované, nezl. sv. Kroupy a audionahrávky vyplynulo, že dne 5. 4. 2022 v hodině slohu v rámci výuky českého jazyka na základní škole Na Dlouhém lánu, Praha 6, před žáky osmé třídy pronesla výroky obsažené ve výroku rozsudku. Z odborného vyjádření pak bylo postaveno najisto, že výroky přednesené obžalovanou specifikované ve výroku tohoto rozhodnutí jsou nepravdivé či minimálně zavádějící, neboť neodpovídají objektivní realitě.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Zuzana Novotná

Jako neověřitelné pak byly hodnoceny ty výroky obžalované, které obsahují spekulativní konstrukci.

25. Vzhledem k tomu, že bylo prokázáno, že obžalovaná skutečně pronesla výroky uvedené v obžalobě v rámci výuky českého jazyka na základní škole, bylo nezbytné, aby se soud nezabýval pouze jejich pravdivostí, ale rovněž zhodnotil jejich vzájemné souvislosti a celkové vyznění výkladu, neboť právě kontext jako celek je pro soudní posouzení zásadní. Obžalovaná v rámci svého výkladu žákům v podstatě sdělovala, že zejména na východě Ukrajiny v Doněcké a Luhanské oblasti operovaly „ukrajinské fašistické skupiny“, jejichž cílem mělo být systematické vyhlazování obyvatel ruské národnosti. Podle obžalované tyto skupiny měly páchat mimořádně brutální činy, včetně upalování lidí zaživa, stahování z kůže či vraždění dětí. Současně tvrdila, že Ukrajina, navzdory slibu, že výměnou za 900 miliard dolarů (byť později u soudu připustila, že se asi spletla v částce) nevstoupí do NATO, začala jaderně zbrojit, čímž v Ruské federaci a jejím prezidentu Putinovi vyvolala oprávněnou obavu o bezpečnost ruského etnika na území Ukrajiny a o samotnou bezpečnost Ruské federace. Vladimír Putin se dle jejích tvrzení sice snažil situaci řešit, avšak byl bezdůvodně osočován ze zločinů, jako byl výbuch muničního skladu ve Vrběticích či chemický útok v Salisbury, čímž byl postaven do situace, kdy již neměl jinou možnost než vojensky zasáhnout a ochránit tak ruskou menšinu žijící na území Ukrajiny. Obžalovaná dále uváděla, že ozbrojený konflikt probíhá výhradně na území Doněcké a Luhanské oblasti, zatímco v ostatních částech Ukrajiny k bojům nedochází. Z toho podle jejího názoru vyplývá, že zásah Ruské federace byl omezen pouze na oblasti s převahou ruské menšiny. Současně uvedla, že pokud by Ruská federace skutečně měla v úmyslu ovládnout celé území Ukrajiny, vzhledem ke své vojenské převaze by tak mohla učinit bez větších obtíží. Válečný útok Ruské federace na Ukrajinu však přišel až ve chvíli, kdy jednání Vladimíra Putina se světem selhalo. Jak vyplynulo z odborného vyjádření z oboru sociální a společenské vědy, obžalovaná ve svém projevu vůči žákům záměrně aplikovala prvky persvazivní komunikace, a to s cílem ovlivnit jejich názorovou orientaci. Persvaze jako taková představuje formu cíleného působení na adresáta s úmyslem jej přesvědčit o pravdivosti sdělovaných tvrzení, přičemž její charakter je v daném případě účelový a systematický. Obžalovaná ve svém projevu dále apelovala na emoce žáků tím, že barvitě popisovala válečné hrůzy. V této souvislosti navíc použila sugestivní a manipulativní otázku, jejímž cílem bylo vyvolat u nezletilých posluchačů silnou emocionální odezvu a zasáhnout je v oblastech citové zranitelnosti (*„Je jenom na zvažení, když tvoje rodina bude žít u sousedů někde jo? A budou jí tam ubližovat, budou jí tam masakrovat, půjdeš k těm sousedům nebo nepůjdeš?“*). Formulací této otázky, na kterou fakticky existuje jediná morálně přijatelná odpověď, vytvořila obžalovaná analogii, jejímž prostřednictvím se snažila v dětech vyvolat přesvědčení, že vpád vojsk Ruské federace na území Ukrajiny byl legitimní a jako takový ospravedlnitelný. Obžalovaná navíc v rámci svého přednesu užívala jazykové prostředky s výrazným expresivním a emočně zabarveným charakterem (např. *„zatloukaly dveře do baráků, ten barák se zapálil, stáhl se ti lidé za živa z kůže, vraždily se děti a tak dále...“*), přičemž dle odborného vyjádření celkový ráz promluvy zdůrazňuje dominanci a autoritu prezentujícího. Současně lze tvrzení obžalované, že „válku nikdo nechce“, posuzované ve vazbě na další výroky zaznamenané během výuky, interpretovat jako snahu o ospravedlnění vojenského postupu Ruské federace. Takto formulované sdělení mohlo u žáků vyvolat dojem, že Ruská federace nechtěla konflikt rozpoutat, avšak byla k němu okolnostmi donucena, jelikož Ukrajina, případně mezinárodní společenství, údajně nečinily dostatečné kroky k ochraně ruské menšiny, jež měla být Ukrajinci systematicky mučena. Ostatně odpověď obžalované na dotaz žáka, zda měl Putin nárok na Ukrajinu zaútočit, ve znění, že *„do toho bych se nechtěla úplně pouštět,“* v kontextu výše uvedeného dokazuje, že obžalovaná se jednání Ruské federace snažila implicitně ospravedlnit a že si byla vědoma toho, že postoje, které žákům prezentovala jako jediné správné, kdy se v nich současně snažila vzbudit nedůvěru vůči veřejnoprávním médiím a naopak je odkazovala na zdroj (Protiproud), který se řadí

mezi platformy zveřejňující nepravdivé či zavádějící informace, jsou minimálně kontroverzní. Takto interpretované postoje jsou v rozporu jak s objektivně ověřenými skutečnostmi, tak minimálně s oficiální zahraničněpolitickou pozicí České republiky a většiny mezinárodního společenství, jak vyplývá mimo jiné z přijetí rezoluce Valného shromáždění OSN ze dne 1. 3. 2022, sp. zn. A/ES-11/L.1, kterou podpořilo 141 členských států.

26. Soud se též musel zabývat otázkou, jaké jednání naplňuje definici válečného zločinu, neb takové vymezení v trestních předpisech chybí. Válečný zločin je v obecné rovině provinění proti válečnému právu postužitelné podle mezinárodního trestního práva. Prakticky každé provinění proti válečnému právu v mezinárodním konfliktu je válečným zločinem, naproti tomu v případě vnitrostátního konfliktu (např. občanská válka) definici válečného zločinu naplňovat nemusí. Hlavními typy válečných zločinů jsou přechyby proti válečnému a mezinárodnímu právu ohledně zacházení se zajatci a podrobenými civilisty (mučení, genocida atd.), způsobu vedení bojů (např. použití zakázaných zbraní, jako jsou náslapné miny) a zločiny proti míru (např. příprava útočné války). V minulosti byly z popudu OSN zřizovány soudy pro trestání válečných zločinů spáchaných v konkrétních konfliktech (např. Norimberský tribunál, Tokijský tribunál, Mezinárodní trestní tribunál pro bývalou Jugoslávii, Mezinárodní trestní tribunál pro Rwandu). Od roku 2002 nicméně existuje v Haagu Mezinárodní trestní soud (ICC), který má právo soudit pachatele válečných zločinů, které byly spáchány po datu jeho založení. Dne 17. července 1998 byl v Římě přijat Římský statut Mezinárodního trestního soudu (dále jen „Římský statut“), kdy podle článku 1 Římského statutu se ustavuje Mezinárodní trestní soud, který je stálou institucí a je oprávněn vykonávat jurisdikci nad osobami pro nejzávažnější zločiny, kterými je dotčeno mezinárodní společenství jako celek a které jsou uvedeny v Římském statutu, a má komplementární úlohu vůči národním trestním jurisdikcím. Válečné zločiny jsou poté definovány v čl. 8 Římského statutu, kde je v prvním odstavci uvedeno, že Mezinárodní trestní soud má jurisdikci nad válečnými zločiny, zejména jsou-li páčány v rámci plánu či politické linie nebo v rámci rozsáhlého páčání trestné činnosti tohoto typu. Římský statut byl v České republice ratifikován dne 21. 7. 2009 a vyšel ve Sbírce mezinárodních smluv pod číslem 84/2009. Podle článku 10 Ústavy jsou vyhlášené mezinárodní smlouvy, k jejichž ratifikaci dal Parlament souhlas a jimiž je Česká republika vázána, součástí právního řádu. Válečné zločiny jsou tedy souhrnným výrazem pro označení všech zločinů, ke kterým dochází za ozbrojeného konfliktu či v souvislosti s ním a dle výčtu provedeném v čl. 8 Římského statutu Mezinárodního trestního soudu (dále také jen „MTS“) vycházejícího ze čtyř Ženevských úmluv o ochraně obětí ozbrojených konfliktů z roku 1949 a jejich Dodatkového protokolu I z roku 1977 (jež vždy obsahují výčet tzv. závažných porušení, tzv. grave breaches), zahrnují zejména závažná porušení Ženevských úmluv, ať už jsou spáchána v jakémkoli typu konfliktu (vnitrostátním či mezinárodním), a to mimo jiné špatné jednání s oběťmi těchto konfliktů, tj. s osobami vyřazenými z boje (nemocní, ranění, trosečníci, váleční zajatci) či boje se neúčastníci (civilní obyvatelstvo), jež se nacházejí v moci protistrany. Typickými příklady závažných porušení jsou úmyslná zabití, mučení či jiné nelidské zacházení, braní rukojmích, protiprávní deportace, nebo také rozsáhlé ničení civilního majetku. Druhou velkou kategorií válečných zločinů, vedle závažných porušení Ženevských úmluv, tvoří tzv. jiná závažná porušení zákonů a obyčejů války. Sem spadají různá jednání porušující vlastní pravidla vedení války, tj. pravidla omezující způsoby, jimiž se vede boj, a prostředky, které strany v konfliktu mohou použít. Jako příklad lze uvést úmyslné vedení útoků proti civilnímu obyvatelstvu či proti civilním objektům, proradné zabití nepřítele, zneužívání vlajky příměří či některého z chráněných znaků (např. znak červeného kříže), nábor dětských vojáků nebo použití některé zakázané zbraně (chemické zbraně, bakteriologické zbraně). Mohou být spáchány jednotlivým izolovaným aktem násilí, např. jednáním jediného vojáka, vzniká za něj individuální trestní odpovědnost. Nevyžaduje se zde ani přítomnost rozsáhlého nebo systematického útoku na civilní obyvatelstvo (jako u zločinů proti lidskosti), ani plán

směřující k vyhlazení určité národnostní, etnické, rasové nebo náboženské skupiny (jako u genocidy). Lze je spáchat výlučně za ozbrojeného konfliktu, zločiny ostatní (zločin agrese, zločiny proti míru, zločin genocidy) žádné takové omezení nemají. Zločin agrese spočívá v naplánování, přípravě, zahájení či provedení aktu útočného činu (nebo aktu agrese), tedy v rozpoutání nelegální války. Jelikož doposud nebylo Mezinárodním trestním soudem, ani žádným jiným *ad hoc* zřízeným soudem či tribunálem rozhodnuto o tom, že by byly páčány na území Ukrajiny ze strany Ruské federace válečné zločiny, nemůže se soud při svém rozhodování o žádný takový závěr opřít a musí uvedenou událost, jak vyplývá z výše uvedené komentářové literatury, hodnotit sám, přičemž svůj závěr musí opřít o relevantní zdroje. Z běžně dostupných zpráv je soudu známo, že již od samého počátku ozbrojeného konfliktu (tj. dne 24. 2. 2022) probíhá ze strany vyšetřovací komise OSN na území Ukrajiny šetření, zda tam docházelo a dochází k páčání válečných zločinů. Toto vyšetřování přineslo první předběžné závěry nicméně až dne 23. 9. 2022, ze kterých vyplývá, že jsou na Ukrajině páčány válečné zločiny, a to ze strany Ruské federace.

27. Zločiny proti míru pak lze charakterizovat jako osnování, přípravu, podněcování nebo podniknutí útočné války nebo války porušující mezinárodní smlouvy, dohody nebo záruky, anebo účast na společném plánu nebo spiknutí k provedení kteréhokoli z výše uvedených činů (čl. 6 písm. a) Statutu Mezinárodního vojenského tribunálu). Při hodnocení ozbrojeného konfliktu, započatého Ruskou federací dne 24. 2. 2022 soud podotýká, že nelze přehlédnout, že již v ten samý den, tj. **dne 24. 2. 2022 označila Evropská rada jednání Ruské federace** (dále také jen „RF“) **za akt agrese**, přičemž vedoucí představitelé Evropského parlamentu uvedené jednání stejného dne odsoudili jako protiprávní. Dne 2. března 2022 pak VS OSN přijalo rezoluci RB 2623 vyzývající ke stažení ruských vojsk z území Ukrajiny a odsoudilo porušení její územní celistvosti a nezávislosti. Dne 24. 3. 2022 podala u Mezinárodního soudního dvora (dále jen „MSD“) Ukrajina žádost o vydání předběžného opatření proti Ruské federaci v rámci sporu ve věci interpretace, aplikace nebo plnění Úmluvy o zabránění a trestání zločinu genocidia. S odvoláním na čl. 41 Statutu MSD a články 73, 74 a 75 Pravidel podala Ukrajina soudu současně i urgentní žádost o slyšení (*a hearing*) nebo jinou okamžitou akci k Ukrajině. Žádost požadovala, aby prezident MSD vyzval RF k okamžitému zastavení vojenských akcí až do zahájení vlastního slyšení. Mezinárodní soudní dvůr předběžné opatření dne 16. 3. 2022 vydal, kdy nařídil RF, necht' okamžitě zastaví vojenské operace na území Ukrajiny zahájené 24. února 2022, dále necht' RF zajistí, že každá vojenská nebo nepravidelná ozbrojená jednotka, která jí může být řízena nebo podporována, stejně tak i každá organizace a osoby, které mohou podléhat její kontrole nebo řízení, nepodniknou žádné kroky na podporu zmíněných operací v bodě (1) necht' se obě strany zdrží každé akce, která může zhoršit nebo rozšířit spor nebo učinit obtížnějším jeho řešení. Ruská federace však již 7. 3. 2022 oznámila, že jurisdikci MSD se nepodrobí. Dále dne 29. 3. 2022 Vysoký komisař OSN pro lidská práva vydal zprávu o úmrtích civilistů. Rovněž došlo k vypracování expertní zprávy v rámci tzv. Moskevského mechanismu Organizace pro bezpečnost a spolupráci v Evropě (dále také jen „OBSE“) mapující události prvních pěti týdnů konfliktu, tj. v období od 24. února do 1. dubna 2022, jejímž **závěrem bylo zjištění porušení mezinárodního humanitárního práva zejména ve formě válečných zločinů vůči válečným zajatcům a civilistům na dočasně okupovaných územích** zakládajících individuální trestní odpovědnost pachatelů, a to většinou jdoucích na vrub Ruské federace. Ve všech dostupných médiích (v periodickém tisku, v televizních, rozhlasových, tiskových i internetových médiích, a to dokonce např. domén forum24.cz či parlamentnilisty.cz) bylo možné sledovat den po dni průběh ozbrojeného konfliktu na území Ukrajiny a v mainstreamových i alternativních médiích byl opakovaně prezentován rovněž postoj České republiky (vč. postoje tehdejšího prezidenta Miloše Zemana) odsuzující zejména události ve městě Buča na počátku dubna 2022 či masakr v divadle v Mariupolu dne 16. 3. 2022 a útoky na nemocnici v Mariupolu na počátku března 2022),

příčemž v těchto událostech bylo možné dle názoru soudu identifikovat bez ohledu na jakýkoli postoj jedince hlavní vzorce jednání, jež podle všech indicí **znaky válečných zločinů či zločinů proti míru naplnily**. Ze všech uvedených skutečností je tak postaveno najisto, že ozbrojeným vpádem Ruské federace na území Ukrajiny došlo k narušení jejího práva na územní celistvost a politickou nezávislost a jednání Ruské federace je ve zřejmém rozporu s čl. 2 odst. 4 Charty OSN (*Organizace spojených národů a její členové, jdouce za cíli prohlášenými v článku 1, jsou povinni jednat podle těchto zásad: všichni členové se vystříbají ve svých mezinárodních stycích brozby silou nebo použití síly jak proti územní celistvosti nebo politické nezávislosti kteréhokoli státu, tak jakýmkoli jiným způsobem neslučitelným s cíli Organizace spojených národů*).

28. Soud s ohledem na uvedené, reflektujíc rovněž aktuální usnesení parlamentního shromáždění EURONEST ze dne 29. 6. 2023, rezoluci Valného shromáždění OSN ze dne 1. 3. 2022 i rozhodnutí II. přípravného senátu ICC ze dne 17. 3. 2023 dospěl k závěru, že k datu 5. 4. 2025 již bylo možné ozbrojený útok Ruské federace na Ukrajinu označit za zločin dle mezinárodního práva, respektive dovodit, že v rámci ozbrojeného konfliktu dochází k páchání válečných zločinů, a to zejména ze strany jednotlivých osob bojujících za Ruskou federaci.
29. *„Je-li veřejným příspěvkem schvalováno jednání, které zcela zjevně naplňuje znaky zločinu podle mezinárodního práva (tj. zločinů proti lidskosti, míru či válečných zločinů), lze toto jednání postihovat prostřednictvím § 405 i bez konkrétního soudního rozhodnutí označující předmětné jednání za zločin podle mezinárodního práva. Měly by být stíhány především projevy v kyberprostoru dosahující vysoké míry společenské škodlivosti, přičemž doposud jsou v kontextu války na Ukrajině stíhány např. projevy podněcující veřejnost ke spolupráci s ruskou armádou, projevy nabádající k rozšíření ozbrojeného válečného konfliktu, k zintenzivnění války a projevy zahrnující schvalování válečné agrese jako nástroje spravedlnosti. (...) Nad rámec uvedeného je dále třeba podotknout, že noví autoři či autoři původní, posílení o soubhlasné projevy dalších příspěvovatelů, svou rétoriku v prostředí kyberprostoru v období posledních měsíců zosťrují a posouvají dále a daleko za hranici jednání, které by bylo možné podřadit pod realizaci práva na svobodný projev.“* (ŠÁMAL, Pavel a kol. *Trestní zákoník*. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2023, str. 4793–4794). K tomu pak Nejvyšší soud ve svém usnesení ze dne 17. 12. 2024, sp. zn. 3 Tdo 706/2024, doplnil, že *„aktuální se tak stává otázka limitů svobody projevu a s tím spojených trestněprávních důsledků jejich překročení.“*
30. Na základě všeho výše uvedeného je tak možné uzavřít, že tvrzení obsažená ve výrocích obžalované pod odrážkami jedna až tři skutkové věty je třeba hodnotit jako nepravdivá, lživá, zavádějí až manipulativní, tedy nemající oporu v objektivní realitě, přičemž jejich prostřednictvím se obžalovaná zjevně snažila vytvořit a před žáky prezentovat narativ ospravedlňující vojenský zásah Ruské federace proti Ukrajině. Tato tvrzení pak byla obžalovanou pronesena z pozice pedagoga – osoby vykonávající autoritativní roli vůči žákům osmého ročníku základní školy – v rámci vyučovací hodiny slohové výuky českého jazyka. Míra jejich závadnosti je pak umocňována jednak postavením obžalované jako vyučující na druhém stupni základní školy, jednak věkem nezletilých žáků (13-14 let), kteří byli povinni se výuky účastnit bez možnosti vymanit se z vlivu obžalované minimálně po dobu celé předmětné vyučovací hodiny, a v neposlední řadě též formou sdělení, které vykazovalo znaky manipulativního působení na adresáty. Děti ve věku 13-14 let se nacházejí ve vývojovém období, v němž aktuálně dochází k formování jejich světonázoru a postojů za současného formování jejich morálních hodnot. V tomto věku hrají klíčovou roli ve formování dětí právě autority, mezi něž učitel bezesporu náleží, neboť jeho projev a chování má potenciál sloužit jako model pro osvojování hodnotových a komunikačních vzorců. Souběžně s tím se však žáci nacházeli ve věku, kdy jsou snadněji ovlivnitelní, čehož si obžalovaná jako učitelka s mnoholetou pedagogickou praxí musela být vědoma. Na uvedených závěrech nic nemění ani skutečnost, že žáci dokázali obžalované oponovat, což s ohledem na povinnou základní docházku byl jediný prostředek k vymezení se proti obžalované, který žáci měli k dispozici.

Naopak z uvedeného lze dovodit jak závažnou a znepokojující povahu tvrzení obžalované měla pro žáky, když se dokázali postavit autoritě ve snaze vyvracet tvrzení, které jim z pozice pedagoga přednášela. A byť z výpovědi nezletilého svědka nevyplývalo, že by si uvědomoval, že výstup obžalované na něj konkrétně měl negativní vliv, toto nelze s ohledem na jeho nízký věk a stále aktuální téma války na Ukrajině vyloučit do budoucna, kdy navíc z výpovědi sv. Kroupy vyplynulo, že některým ze žáků musel vysvětlovat kontext. Je tak zřejmé, že žáci tvrzením obžalované věnovali pozornost a těmito se i dále zaobírali. Dopad jednání obžalované pak nelze bagatelizovat, neboť jestliže ze své autoritativní pozice předložila žákům jako objektivní skutečnosti tvrzení, že se Ukrajinci dopouštějí vraždění dospělých i dětí, upalování osob a jiných extrémních forem násilí, vzniklo přinejmenším reálné riziko deformování vnímání daného konfliktu a vytvoření negativního postoje vůči Ukrajině jako celku, včetně možného vzbuzení nenávisti vůči ukrajinským uprchlíkům pobývajícím na území České republiky. Nejvyšší soud k tomu uvedl, že: *„je v podstatě stěžejní, trestnost činu podle § 405 tr. zákoníku není podmíněna tím, že výroky mají prokazatelně negativní dopad na vnímání situace příjemcem. Na trestnost činu nemá vliv, zda se příjemce nechal ovlivnit tvrzeními sděloatele či zda se vůči nim negativně vymezil. Tedy to, jak se k výrokům sděloatele staví příjemce, je v podstatě irelevantní. Z podstaty postačí, že obsah veřejně pronesených tvrzení je sto takový negativní následek způsobit, přičemž tvrzení, která nemají natolik vypovídající potenci, aby takový následek mohla způsobit, nebudou ze své podstaty postižitelná prostředky trestního práva,“* (srov. usnesení NS ze dne 17. 12. 2024, sp. zn. 3 Tdo 706/2024).

31. Jelikož pro posouzení jednání obžalované je důležitý celkový kontext, ponechal soud ve výroku též tvrzení pod posledními dvěma odrážkami, neboť tato slouží k doplnění obrazu o zamýšleném účelu jednání obžalované a naznačují, jaké motivy ji vedly k jejich pronesení během vyučovací hodiny na základní škole. Podrobněji k tomu pak dále v odůvodnění subjektivní stránky skutkové podstaty.
32. **Po právní stránce** pak soud posoudil jednání obsažené ve skutkové větě rozsudku jako trestný čin popírání, zpochybňování, schvalování a ospravedlňování genocidia dle § 405 tr. zákoníku, čehož se dopustí ten, kdo veřejně popírá, zpochybňuje, schvaluje nebo se snaží ospravedlnit nacistické, komunistické nebo jiné genocidium nebo nacistické, komunistické nebo jiné zločiny proti lidskosti nebo válečné zločiny nebo zločiny proti míru, za což lze uložit trest odnětí svobody na šest měsíců až tři léta. *„To znamená, že tento přečin nese název popírání, zpochybňování, schvalování a ospravedlňování genocidia, ale pro naplnění jeho znaků může vyjma popírání, zpochybňování, schvalování nebo snahy ospravedlnit genocidium dojít i za předpokladu, že tak pachatel bude činit ve vztahu ke zločinům proti lidskosti nebo válečným zločinům nebo zločinům proti míru. Jde o trestný čin, který spadá do kategorie deliktů označovaných jako trestné činy z nenávisti či z předsudečné nenávisti (tzv. hate crimes či bias crimes).“* (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. 3. 2025, sp. zn. 8 Tdo 180/2025). Při vývoji trestního práva hmotného není výjimkou, že skutkové podstaty jsou doplňovány novým obsahem, ačkoliv si ponechávají své staré názvy. Zájem chráněný specifikovaným ustanovením trestního zákoníku je ochrana společnosti před popíráním, schvalováním a ospravedlňováním zločinů dle mezinárodního práva.
33. Přečin podle § 405 tr. zákoníku se řadí mezi trestné činy proti lidskosti, proti míru a válečné trestné činy, přičemž je klasifikován jako trestný čin proti lidskosti (díl 1. hlavy XIII. trestního zákoníku). Z výše specifikovaného usnesení Nejvyššího soudu soud vyjímá, že *„potřeba stíhat takto definované trestné činy je dána historickou zkušeností lidské společnosti. Závazky pro Českou republiku z toho vyplývající jsou založeny celou řadou mezinárodních úmluv [např. Úmluva o zabránění a trestání zločinů genocidia (č. 31/1955 Sb.), Úmluva o nepromlčitelnosti válečných zločinů a zločinů proti lidskosti (č. 53/1974 Sb.), Úmluva o odstranění všech forem rasové diskriminace (č. 95/1974 Sb.), či Úmluva proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání (č. 143/1988 Sb.)]. Mezinárodní právo je pak zdrojem, z něhož je třeba vycházet při definování některých právních pojmů, které se se skutkovými podstatami*

*trestných činů zařazených do hlavy XIII. trestního zákoníku pojí. Ve vztahu k projednávané věci jsou takovými pojmy „zločiny proti míru“ a „válečné zločiny“: „Zločin proti míru“ je přitom historickým označením, kterému odpovídá současný trestný čin agrese podle § 405a tr. zákoníku. Přestože přečin podle § 405 tr. zákoníku ve svém názvu obsahuje pojem „genocidium“, jehož definice je rovněž vymezena mezinárodním právem, skutková podstata je obsáhlejší a zahrnuje různé formy jednání, přičemž některé se genocidia přímo nedotýkají, stejně tak není tato skutková podstata omezena na zločiny spáchané nacistickým či komunistickým režimem. Po novelizaci provedené zákonem č. 141/2014 Sb. (s účinností od 1. 8. 2014) dopadá na relativně široké spektrum historických i aktuálních zločinů podle mezinárodního práva, u nichž je **nezbytné pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví či mravnosti omezit na ústavní úrovni garantovanou svobodu projevu zaručenou čl. 17 odst. 4 Listiny a čl. 10 odst. 2 Úmluvy.** Mimo jiného zakládá trestní odpovědnost i za jednání, které spočívá v tom, že pachatel se snaží veřejně ospravedlnit jiné válečné zločiny a zločiny proti míru. Ospravedlnováním se v obecné rovině má na mysli neobjektivní vyzdvihování některých průvodních aspektů událostí spočívajících v těchto zločinech, a to ve snaze snížit jejich závažnost.“*

34. Odborná literatura pak k pojmu ospravedlnování s odkazem na judikaturu Nejvyššího soudu uvádí, že „ospravedlnováním se rozumí neobjektivní vyzdvihování některých průvodních aspektů událostí spočívajících v genocidiu, respektive v obdobných zločinech, a to ve snaze snížit jejich závažnost. Takové ospravedlnování může mít například podobu tvrzení, že do nacistických či komunistických koncentračních táborů nebyli lidé umístováni z důvodu příslušnosti k rasové, etnické, národnostní, náboženské či třídní skupině, ale z jiných, ospravedlnitelných důvodů (například kvůli své trestné činnosti, nedostatečné pracovní morálce apod.), nebo že podmínky v těchto koncentračních táborech byly humánní, že v nich nedocházelo k vraždění, apod. Nejvyšší soud za ospravedlnování označil například vyzdvihování některých pozitivních rysů nacistického hnutí (například dočasný hospodářský růst) spojené s tvrzením, že tyto svým významem převážily negativní aspekty hnutí (například zřízení koncentračních táborů). Oproti tomu pouhé konstatování některých dílčích pozitivních rysů nacismu za současného objektivního uvedení jejich souvislosti s dominujícími rysy negativními, například konstatování hospodářského rozvoje a zvýšení životní úrovně obyvatel Německa před 2. světovou válkou a v jejím úvodu, ovšem za cenu procesu arizace majetku a posléze i hospodářské exploatace násilně okupovaných zemí, za ospravedlnování označit nelze, respektive se nejedná o trestně postižitelné jednání (NS Tpjn 302/2005, Rt 11/2007).“ (srov. ŠČERBA, Filip. § 405 [Popírání, zpochybňování, schvalování a ospravedlnování genocidia]. In: ŠČERBA, Filip a kol. Trestní zákoník. 1. vydání (3. aktualizace). Praha: C. H. Beck, 2025, marg. č. 16.). Soud je pak po provedení dokazování přesvědčen, že obžalovaná svými výroky usilovala o ospravedlnění vojenských kroků Ruské federace na území Ukrajiny, když se žáky snažila přesvědčit, že tyto kroky byly motivovány legitimními důvody, zejména v reakci na údajné jednání Ukrajiny (mj. drastické zacházení s ruskou menšinou či zájem Ukrajiny o vstup do NATO – obranné aliance, která prosazuje demokratické hodnoty a umožňuje členským státům spolupracovat v oblasti obrany a bezpečnostních otázek). Svým jednáním obžalovaná záměrně relativizovala vinu jednoznačného agresora – Ruské federace v ozbrojeném konfliktu, se zřejmým cílem jej před posluchači očistit.
35. Soud se dále zabýval otázkou, zdali byl naplněn znak skutkové podstaty, že je čin spáchán veřejně, kdy ust. § 117 tr. zákoníku stanoví, že trestný čin je spáchán veřejně, jestliže je spáchán a) obsahem tiskoviny nebo rozšiřovaného spisu, filmem, rozhlasem, televizí, veřejně přístupnou počítačovou sítí nebo jiným obdobně účinným způsobem, nebo b) před nejméně třemi osobami současně přítomnými. Vzhledem ke skutečnosti, že skutku popsaného ve výroku se obžalovaná dopustila v rámci výuky na základní škole před třídou 8. ročníku, je zřejmé, že podmínka veřejného spáchání trestného činu před více než třemi osobami současně přítomnými byla v tomto případě bezesporu naplněna.

36. Válka na Ukrajině, příliv válečných uprchlíků a s tím spojená témata vyvolávají ve společnosti z pochopitelných důvodů významnou veřejnou debatu, která je pak hojně povzbuzována mj. příspěvky a komentáři na sociálních sítích, přičemž některé osoby se pak ve svých příspěvcích a sděleních uchylují až k nevybíravým vyjádřením. Je nutné mít na paměti, že svoboda projevu se nevztahuje pouze na informace a myšlenky, které jsou přijímány pozitivně či nejsou považovány za urážlivé, ale též na ty, které společnost šokují (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 28. 11. 2011, sp. zn. IV. ÚS 2011/10, publikováno ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu pod č. 63/2011). Již samotnou Listinou základních práv a svobod či Úmluvou je stanoveno, že svobodu projevu lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti. Z uvedeného tedy vyplývá, že i svoboda projevu má v demokratické společnosti určité mantinely, tyto musí být však jasně vymezeny, aby nedocházelo k svévolnému omezování základních lidských práv a svobod jednotlivců. Ve výše citovaném nálezu ze dne 28. 11. 2011, sp. zn. IV. ÚS 2011/10, Ústavní soud též vyjádřil, že v rámci demokratické společnosti totiž mohou být základní práva a svobody, tedy i svoboda projevu, omezeny pouze v krajních případech, přičemž užitá opatření musí být stanovena zákonnou normou, musí sledovat dosažení legitimního cíle, jehož dosažení je nezbytné v demokratické společnosti (tzv. požadavek nezbytnosti, proporcionality). Má-li být primárním cílem ochrany svobody projevu zajištění možnosti vyjadřovat vlastní myšlenky, názory či postoje, přijímat a rozšiřovat informace, je samotná forma vyjádření až druhořadou věcí, podstatný je cíl a účel takto realizované svobody, neboť uvedené právo není bezbřehé.
37. Svobodu projevu je možné omezit pouze na základě zákona, což je v tomto případě bezesporu splněno, když omezení je vyjádřeno právě skutkovou podstatou trestného činu zakotveného v ust. § 405 tr. zákoníku. Dalším mantinelem omezení je v projednávaném případě právě podmínka veřejného spáchání trestného činu, čímž je prostor pro zásah do svobody projevu ze strany státu dále podstatně zúžen, přičemž tato podmínka, jak je rozvedeno výše, byla též splněna. Současně je třeba mít na paměti, že svoboda projevu nemůže být zneužívána, taková ochrana by pak byla v rozporu s demokracií a základními lidskými právy, neboť by se jednalo o zásah do práv ostatních (srov. rozhodnutí ESLP ze dne 16. 11. 2004 ve věci *Norwood proti Spojenému království*). Výkon práva na svobodu projevu s sebou přitom nese též určité povinnosti a odpovědnost. V rámci demokratického systému je nutno respektovat práva a svobody všech osob bez rozdílu vyznání, názorového, myšlenkového či politického vyznání. Je nutno respektovat názor člověka i tehdy, je-li názor respektujícího odlišný, to je princip demokratického systému a Česká republika se k demokratickým zásadám hlásí a jako demokratický stát tyto zásady respektuje a chrání. Pečlivým zkoumáním okolností, za nichž k vyjádření došlo, je možné stanovit smysluplné rozlišení mezi šokujícími sděleními, které jsou chráněny článkem 10 Úmluvy, a těmi, které toto své právo ztratily v duchu zachování tolerance v demokratické společnosti (srov. rozhodnutí ESLP ve věci *Vajnai proti Maďarsku*). K posuzování oprávněnosti zásahů do svobody projevu je nutné přistupovat individuálně, nicméně lze konstatovat, že zmiňované ochrany obecně nepoživají projevy vyvolávající nebo ospravedlňující násilí, nenávist anebo intolanci, přičemž i Evropský soud pro lidská práva opakovaně zastává názor, že na učitele coby autority v oblasti vzdělávání je možné klást zvýšené požadavky (rozhodnutí ESLP ve věci *Vogt proti Německu*, *Volkmer proti Německu*, příp. ve věci *Mahi proti Belgii*). Právě s ohledem na kontext, ve kterém k žalovanému projevu obžalované došlo, vůči komu byly výroky proneseny a jakým způsobem, dospěl soud k závěru, že je již odůvodněný zásah do práva na svobodu projevu, jehož cílem je ochrana morálky nezletilých dětí, potažmo celé společnosti. Výroky obžalované, které pronesla z pozice učitele, směřovaly k jejím žákům, byly proneseny v rámci povinné základní výuky, a to navíc, aniž by souvisely s vyučováním předmětem. Z kontextu a způsobu, jakým sdělení pronášela, je zřejmé, že obžalovaná využila příležitosti, kdy přesvědčená o své pravdě měla možnost se za zavřenými

dveřmi pomocí manipulativních praktik snažit před nezletilými dětmi, které nemohly její hodinu opustit či jinak se z jejího vlivu vymanit, ospravedlňovat chování Ruské federace, která se dopustila válečných operací proti jinému suverénnímu státu. Nic z toho, co obžalovaná uvedla, ať už v rámci její výuky či v rámci svého výslechu, neospravedlňuje zahájení útočné války, a tedy zločiny proti míru proti jinému suverénnímu státu. Obžalovaná si s ohledem na své vysokoškolské vzdělání v oboru učitelství českého jazyka musela být vědoma, jakým způsobem a při jaké příležitosti nezletilým dětem své postoje prezentuje. Soud tak nemohl přisvědčit její obhajobě, že se jednalo o výuku mediální gramotnosti, neboť ve skutečnosti se jednalo o jednostrannou prezentaci jejích vlastních postojů vůči svěřeným žákům, a byť v rámci nahrávky je patrné, že vystoupení obžalované vyvolalo diskuzi, tuto nelze v podobě, jak byla na nahrávce zachycena, považovat za vzdělávací metodu, ale spíše jako spontánní snahu nezletilých žáků o vymezení se proti nevhodnému a škodlivému jednání obžalované.

38. Pokud by snad obhajoba chtěla argumentovat svobodou bádání na školní půdě, považuje soud za vhodné upozornit na vyjádření Nejvyššího soudu v jeho usnesení ze dne 17. 12. 2024, sp. zn. 3 Tdo 706/2024, který uvedl, že *„je pravdou, že vysoké školy jsou centrem vědeckých výzkumů a bádání, přičemž je jim zaručována svoboda vědeckého bádání a umělecké tvorby (čl. 15 odst. 2 Listiny). Nicméně ani ta není neomezená a bezbřehá. S ohledem na povahu skutkové podstaty trestného činu podle § 405 tr. zákoníku omezující svobodu slova i s ohledem na svobodu vědeckého bádání je v obdobných případech nutno zkoumat právě to, zda argumenty, kterými potenciální pachatel trestného činu podle § 405 tr. zákoníku popírá či zpochybňuje okolnosti tam vyjmenovaného zločinu, mají při zvažování dosavadních známých historických zjištění alespoň reálný potenciál zpochybnit průběh takových historických událostí či jejich okolnosti nebo pachatele, jak byly zjištěny. Jedině tak lze dostát principům demokratické společnosti a svobodě slova i svobodě vědeckého bádání. O takovém potenciálu však nelze uvažovat, když pachatel účelově opomíjí řadu zjištění, o jejichž existenci ví, či se staví do role, kdy údajně všechny okolnosti zná, a drží se toliko těch skutečností a důkazů, které mají historickou událost zpochybnit, aniž by zohlednil a reagoval na argumenty, které tyto skutečnosti či důkazy a z nich vyplývající skutečnosti vyvracejí, či poukazuje na zcela irelevantní skutečnosti nemající v celkových souvislostech určité historické události podstatného významu. V takové situaci se již jedná o vědomé rozšiřování nepravd, nikoliv o snahu objektivně pravdu nalézt,“ (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 1. 2024, sp. zn. 8 Tdo 985/2023).*“ Dále též uvedl, že: *„Obviněná jednala z pozice učitelky druhého stupně základní školy, tedy se jednalo o povinnou školní docházku, kdy žáci až na drobné výjimky nemají jakýkoli vliv na to, jaké předměty budou navštěvovat a jakým způsobem budou tyto předměty vyučovány, přičemž plán výuky je zaměřen na jejich všeobecnou vzdělanost. A to na rozdíl od vysokoškolského studia, které je primárně určeno ke vzdělávání již dospělých osob, které se samy mohou rozhodnout, jaký obor budou studovat, podle jakého učebního plánu a za jakých podmínek, resp. samy se mohou rozhodnout, zda jim takové podmínky vyhovují či nikoli.“*
39. V rámci právního posouzení se soud zabýval též rozhodnutím Evropského soudu pro lidská práva ve věci *Perinçek proti Turecku*, ve kterém sice ESLP dospěl k závěru, že potrestání stěžovatele za jeho výroky, kterými popíral genocidu Arménů, bylo v rozporu s čl. 10 Úmluvy, nikoliv však z důvodu, že by trestání za podobné výroky a projevy bylo obecně nepřipustné, ale pouze v této konkrétně projednávané věci. ESLP dospěl k závěru, že stěžovatel nepopíral samotnou existenci události, pouze její právní povahu, a navíc výroky učinil v zájmu politické debaty.
40. Z výše uvedených důvodů tak soud dospěl k závěru, že je již na místě uplatnit trestní právo jako prostředek *ultima ratio*, neboť jednání obžalované nejenom že naplnilo skutkovou podstatu trestného činu popírání, zpochybňování, schvalování a ospravedlňování genocidia dle § 405 tr. zákoníku, ale též s ohledem na místo, formu a způsob pronesení výroku dosáhlo jednání takové škodlivosti, aby bylo na místě uplatňovat trestněprávní odpovědnost a odpovědnost pracovněprávní se v uvedeném případě sama o sobě jeví již jako nedostatečná.

41. K údajnému politickému podtextu trestního řízení, kterým obhajoba obžalované argumentuje, soud považuje za nezbytné zdůraznit, že obžalovaná není trestně postihována za její názory, ani za kritiku Ukrajiny, ani snad za to, že kritizuje politickou garnituru či svou vlast, je postihována za to, jak ospravedlňovala zločiny proti míru, kterých se Ruská federace dopouští, před nerovnými diskuzními soupeři, byť se z nahrávky jeví, že žáci jí i přes svůj nízký věk byli sto diskuzí obstojně konkurovat. Její chování je tak daleko za hranicí toho, co je v civilizované společnosti přípustné, tedy aby učitel zneužíval svého postavení k jednání, které je trestním právem zapovězeno. Na základě uvedeného je pak třeba uzavřít, že trestní stíhání obžalované neodporuje jejím základní právům či svobodám, konkr. právu na svobodu projevu, neboť k jeho omezení došlo legitimním způsobem za účelem ochrany základních hodnot demokratické společnosti. Její odsouzení není výsledkem politické persekuce, jak se obžalovaná snaží prezentovat, ale důsledkem jejích projevů popsaných ve výroku rozhodnutí, popírajících základní hodnoty demokratické společnosti a základní práva jiných osob, která jsou pod ochranou jak soudů vnitrostátních, tak též Evropského soudu pro lidská práva. Ačkoli se obžalovaná ve své obhajobě dovolává svých práv a základních svobod, zcela opomíjí, že svým jednáním zasáhla do základních práv a svobod jiných osob, čímž jejich ochranu staví do rozporu s ústavními principy rovnosti a vzájemného respektu.
42. Trestní odpovědnost je založena na zásadě odpovědnosti za zavinění, tedy bez zavinění nemůže jít o trestný čin. Po provedeném dokazování dospěl soud k jednoznačnému závěru, že obžalovaná se jednáním dopustila minimálně ve formě úmyslu nepřímého, tedy že si byla vědoma, že svým jednáním může porušení nebo ohrožení chráněného zájmu způsobit, a pro případ, že je způsobí, s tím byla srozuměna. K uvedenému závěru dospěl soud zejména s ohledem na kontext, v jehož rámci se jednání dopustila, a způsobu, jakým tak činila. Soud proto ve skutkové větě výroku ponechal i poslední dva citované výroky obžalované, jimiž zpochybňovala důvěryhodnost informací, které žáci získávali z konvenčních médií, a tím usilovala o snížení jejich významu a dopadu. Z celkového vyznění sdělení obžalované tak jednoznačně vyplývá její úmysl vést žáky k interpretaci mezinárodně odsuzovaného, jednostranně vyvolaného ozbrojeného konfliktu prizmatem odpovědnosti oběti, čímž fakticky legitimizovala jednání agresora porušujícího mezinárodní právo. Soud dospěl k závěru, že obžalovaná záměrně prezentovala své myšlenky právě během vyučovací hodiny na základní škole s cílem využít svého postavení a ovlivnit žáky, kteří její sdělení vnímali z pozice autority, a u nichž předpokládala nekritické přijetí. O uvedeném závěru je soud přesvědčen i ze způsobu vystupování obžalované před soudem, kdy ta se staví do role osoby maximálně informované, která údajně zná všechny okolnosti, a tyto prezentuje ostatním s cílem, aby nevěřili propagandě současné politické garnitury v České republice. Průběh výuky sice ukázal, že někteří z žáků naopak projevili schopnost samostatného uvažování a její tvrzení aktivně zpochybňovali v diskuzi, to však nemůže sloužit k obhajobě obžalované a jejímu vyvinění. K vyvinění obžalované též nemůže sloužit skutečnost, že je o správnosti svého názorového pólu ovlivněného jednostrannou informační základnou nevyvratně přesvědčena. K tomu Nejvyšší soud ve svém usnesení ze dne 17. 12. 2024, sp. zn. 3 Tdo 706/2024, konkrétně uvedl, že *„obviněná je sice o pravdivosti svých tvrzení přesvědčena, nicméně tuto skutečnost není možno vyhodnotit tak, jak to učinil soud prvního stupně, tedy, že pouze uvěřila dezinformacím, a nejednala tudíž úmyslně. Nejvyšší soud se ztotožňuje se závěrem státního zástupce, že pokud by taková logika byla aplikována, pak by k vyvinění pachatelů ospravedlňujících např. koncentrační a vyhlazovací tábory, nucené sterilizace romských žen či pronásledování homosexuálů postačilo, aby obvinění přesvědčili soud o tom, že věří v oprávněnost takových zásahů, resp. že uvěřili tehdejší oficiální propagandě nacistického režimu, tedy dezinformacím. Byť se takové přirovnání může zdát poněkud překvapivé, vychází z premisy, že lež není názorem, byť ji pachatel subjektivně vnímá jako pravdu. Jak bylo uvedeno výše, pachatel trestného činu popírání, zpochybňování, schvalování a ospravedlňování genocidia podle § 405 tr. zákoníku si buďto musí být vědom nepravdivosti svých výroků, nebo s ní musí být alespoň srozuměn. O takové srozumění jde i v případech, kdy pachatel je sice subjektivně přesvědčen*

o pravdivosti svého názoru, avšak ví o tom, že jeho názor se zásadně liší od většinového názoru současné demokratické společnosti, jak již bylo zmíněno,“ na což si nalézací soud s ohledem na přiléhavost dovoluje plně odkázat.

43. **Při posouzení druhu trestu a jeho výměry** soud v souladu s ust. § 39 tr. zákoníku přihlédl zejména k charakteru a společenské závažnosti spáchaného trestného činu, způsobu jeho provedení, jakož i k osobním, rodinným, majetkovým a jiným poměrům obžalované, k jejímu dosavadnímu způsobu života a k možnosti její nápravy. Vedle uvedeného soud zohlednil též délku trestního řízení, kdy obžaloba byla ve věci podána již v dubnu 2023, a skutečnost, že se obžalovaná dopustila jednání ve formě úmyslu nepřímého. Jako polehčující okolnost soud zohlednil též to, že obžalovaná nebyla dosud trestně stíhána. S přihlédnutím k okolnostem spáchaného trestného činu dospěl k závěru, že k jednání byla obžalovaná vedena působením ruské propagandy, jejímž cílem je systematické narušování důvěry veřejnosti v demokratické instituce a nezávislá média. Tato vnější manipulace, v kombinaci s absencí vnitřního morálního ukotvení, vedla obžalovanou ke spáchání závažného trestného činu. Ani v průběhu trestního řízení však obžalovaná neprojevila jakýkoliv náznak sebereflexe, což nasvědčuje, že si dosud plně neuvědomuje důsledky svého jednání. Z jejího vystupování před soudem navíc vyplynulo, že jí chybí vědomí společenské odpovědnosti plynoucí z její role pedagoga, včetně vlivu, který jako autorita může mít, na žáky i veřejnost. Soud vzal vedle výše uvedeného v úvahu též to, že účelu trestu bude současně dosahováno také trestem zákazu činnosti a přiměřenou povinností, proto s ohledem na sazbu, kterou za trestný čin dle § 405 tr. zákoníku zákonodárce stanovil (šest měsíců až tři léta), dospěl k závěru, že je na místě uložit trest při samé spodní hranici trestní sazby, tedy ve výměře sedmi měsíců, který bude podmíněně odložen na zkušební dobu dvaceti měsíců. Soud uvažoval též o uložení trestu na úplné spodní hranici trestní sazby, nicméně dospěl k závěru, že z důvodu nulového náhledu obžalované by taková výměra byla nepřiměřeně mírná. Soud rozhodl o podmíněném odkladu trestu odnětí svobody, neboť má za to, že s ohledem na osobu obžalované je takový trest dostačující. Jako přiměřenou pak shledal zkušební dobu v délce trvání dvaceti měsíců s ohledem na potřebu vytvořit dostatečný prostor pro ověření, zda obžalovaná povede v budoucnu řádný život ve smyslu trestního práva. Stanovená délka reflektuje nejen závažnost posuzovaného skutku, ale zároveň respektuje dosavadní bezúhonnost obžalované a též okolnosti, za nichž k trestné činnosti došlo.
44. Spolu s podmíněně odloženým trestem odnětí svobody považoval soud za vhodné uložit obžalované s odkazem na ust. § 82 odst. 3 tr. zákoníku přiměřenou povinnost podrobit se vhodnému programu sociálního výcviku zaměřenému na posílení mediální gramotnosti, a to s ohledem na okolnosti projednávané trestné činnosti, která byla bezprostředně spjata s neadekvátním nakládáním s informacemi a nedostatečnou schopností kriticky reflektovat jejich původ, kontext a věrohodnost. Vzhledem k tomu, že obžalovaná vykonávala povolání, v němž je schopnost orientace v mediálním prostoru, rozlišování mezi ověřenými fakty a manipulativními sděleními a schopnost odpovědného přenosu informací žákům klíčová, považuje soud takový program za adekvátní nástroj k obnově základních kompetencí v oblasti občanské odpovědnosti. Uvedený program by měl obžalované napomoci k posílení základních odborných a etických dovedností, jež jsou nezbytným předpokladem pro řádný výkon pedagogické činnosti. Je přitom pouze na obžalované, jaký způsob splnění uložené povinnosti si vybere, na trhu je nabízena celá řada kurzů, školení či dokonce webinářů od různých poskytovatelů, které si kladou za cíl u účastníků zvýšit schopnosti pracovat se zdroji a ověřovat informace, příp. interpretovat vztahy mediálních sdělení a reality. Obžalovaná je povinna splnění této povinnosti soudu doložit v průběhu zkušební doby.
45. Soud při ukládání přiměřené povinnosti vycházel z principu individualizace trestní sankce, který vyžaduje, aby trest odpovídal nejen povaze a závažnosti spáchaného činu, ale zároveň

respektoval osobní poměry pachatele, jeho dosavadní život, motivaci a míru sebereflexe. Tento přístup umožňuje zvolit takový druh a výměru trestu, který plní jak represivní, tak i preventivní a výchovnou funkci. Individualizace trestu představuje záruku spravedlivého posouzení každého případu, neboť zabraňuje mechanickému ukládání sankcí bez ohledu na specifika konkrétního jednání a osoby pachatele. V posuzované věci tak bylo cílem nalézt sankci, která bude přiměřená, účelná a zároveň vytvoří předpoklady pro hladký návrat obžalované k výkonu pedagogického povolání.

46. Vedle již zmíněného pak soud v souladu s ust. § 73 odst. 1 tr. zákoníku uložil obžalované trest zákazu činnosti spočívající v zaměstnání a podnikatelské činnosti týkající se pedagogické nebo výchovné činnosti a jiné práce s dětmi, a to na dobu tří let, neboť její jednání bylo spácháno právě v souvislosti s výkonem této profese. Obžalovaná zneužila svého postavení učitelky k šíření názorů, které mohly ohrozit hodnotovou orientaci žáků, přičemž neprojevila ani následně dostatečný náhled na nevhodnost takového jednání. Za daných okolností by pokračování v pedagogické činnosti znamenalo riziko opakování obdobného jednání a ohrožení výchovného prostředí. Při zohlednění závažnosti porušení profesní odpovědnosti a absenci sebereflexe soud považoval za nezbytné vyloučit obžalovanou na přechodnou dobu z výkonu činnosti, která vyžaduje vysoký stupeň důvěry, hodnotového ukotvení a působení na mládež. Zvolená délka zákazu je přiměřená jak povaze činu, tak potřebě ochrany veřejného zájmu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze podat odvolání**, a to **do osmi dnů** ode dne jeho doručení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího. Rozsudek může napadnout odvoláním:

Státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku.

Obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká.

Zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabrání věci.

Poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

Odsuzuje-li soud obžalovaného k nepodmíněnému trestu odnětí svobody a přiznává-li poškozenému alespoň z části nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo na vydání bezdůvodného obohacení může poškozený požádat o vyrozumění o konání veřejného zasedání o podmíněném propuštění z trestu odnětí svobody. Žádost poškozený podává u soudu, který rozhodoval v prvním stupni.

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku jej může napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

Odvolání musí být ve lhůtě osmi dnů ode dne doručení rozsudku odůvodněno tak, aby bylo patrné, ve kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, jež rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává být i zčásti ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného.

Praha 29. května 2025

Mgr. Eliška Matyášová, v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje: Zuzana Novotná